

מְלֻעָשׂוֹת עַבִּירוֹת. ומי הם אֹתָם הַעֲזָבִרִים הַעֲבִירֹת. גְדוּלִי הַדָּוָר, אֲנָשֵׁי הַשָּׁם, שַׁהֲיוּ גְדוּלִים בְּדָוָר.

אמֶר רַבִּי פְנַחַס, מִבָּאָן מִשְׁמָעוֹתָו דָקָרָא, דְכַתִּיב (שם) הַגְּפִילִים הַיּוּ בָאָרֶץ בִּימֵי הַהָמִם, לְהָם הַמְנִיעָה לְמִנוּעָ עַצְמָן מִהַעֲבִירֹת בְשִׁבְילָם, וְלֹא מִנוּעָ, וְלֹעֲגִינֵיכֶם מִפְשָׁת בְּאַיִם אֶל בְּנוֹת הָאָדָם בְּזִוְנוֹת, וַיַּלְדוּ לְהָם. וּמַי הַיּוּ אֹתָם הַגְּפִילִים שַׁהֲיוּ בְּדָוָר. אֹתָם הַגְּבּוּרִים שֶׁלֹּא נִרְאָה בְּדָוָר כְמֹותָם. אֲנָשֵׁי הַשָּׁם: שֵׁם הַיְדּוּעַ שָׁקָרָא לְהָם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, דְכַתִּיב (שם) וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם.

וְהָרֶב חֶדֶש

פרקשת נח

וּר' חִזְקִיהָ אָמֶר, זֶבֶחַ חֹלְקִיהּוֹן דִיְשָׁרָאֵל, דְקִידְשָׁא בְּרִיךְ הָוָא אַתְּרָעֵי בְּהָגִ, וַיַּהַב לוֹן אָזְרִיתָא קְדִישָׁא, וְאוֹהֶר לוֹן, וַיַּהַב לוֹן עִיטָא, לְאַסְתְּמָרָא מַעַילָא וִתְתָא, בְּגִין דְלָא יְשָׁלוֹט בְּהָוָה בְּרִיךְ קִידְשָׁא בְּרִיךְ הָוָה בְּלַחְזּוֹי. וְאַינְנוּ יִדְעַי לְדַחְיָא מַגִּיהָו בֶל מַקְטְּרָגִין, וּבֶל קְסְטִירִין, בְּגִין דִיהּוֹן חֹילְקָא דַעֲדָבִיהָ וְאַחֲסָנִתִיהָ, בְּדָבָר אַחֲרָ (דברים לט) בַּי חָלֵק ה' עַמוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נִחְלָתוֹ.

תָא חִזִי, בְּיוֹמָא דָרָאשׁ הַשָּׁנָה, קִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְיִיב בְּרִינְגָא עַל עַלְמָא, וּבֶל בְּנִי עַלְמָא עַלְמָא לְחוֹשְׁבָנָא, וְלֹא אַית מָאָן דְלָא עַל בְּחוֹשְׁבָנָא. וּסְפִרְיָן דְחִינַן וּמְתִין

פתיחה בלהוא יומא.

וקידשא בריך הוא בגין דארערוי בהו, יהב לון עיטה
לאשתובא מבל מקטרניון דלעילא, לאינו אתחנן
בכל זמנה דין שRIA על עולם. בהאי יומא איזדמנן
ישראל לאתערא רחמי עלייהו. ובמה. בשופר.

דהא קלא דנפיק, סליק לעילא, ואתער שופר דלעילא.
בדין אתערו רחמי מאתריהו. וקידשא בריך הויא קם
מכורסיא דין ניתיב בכורסיא דרחמי, וחיים עלייהו
ריישראל, ולא ATIיב רשו למקטרנא עלייהו.

וישראל תיבי בתיבותא קמי קידשא בריך הוא, ותקעי
שופר, ואתערו רחמי.(de) ההוא קלא דנפק,
אתערותא דרחמי איהו. ובדין, דלטורה לא יכילד לקיימא
קמי בורסיא דרחמי.(de) דהא לא ATI מהו סטרא, ולא
אשרכה קפינורא.

ביומא דכפורי, לאיהו חתימה דין, וקיימי ישראל
בקדושתא דמאיריהו. בהוא יומא, בגין דלא
יקרב דלטורה למקדשא, יהבין ליה שער, דאתי מסטרא
דרוחא מסבא, והוא מסבא, ורוחא מסבא אתחני
מגניה, והוא אתעסק בית, ולא קרב למקדשא לפסבא.
ובדין אנפין נהירין, וישראל אשתויבו מגניה.

בזמנה אחרא פדר סגיאו חובי בגין נשא, האי דלטורה,
בשעת דין איתער על חובי עולם, בדין אייה

אתני ואשתחבה מקטרגא קומי קודשא בריך הוא, ואסתה אב מקדשא, וכל אנפין עציבין, ודינא אשתחבה. ועל דא קיז כל בשר בא לפני. לפני וdae, למתבע על חובי בני עלמא, דיןונן גרמו.

תא חוו, כל בר נש דיעבד ויגטר פיקודי אוריה, גשmeta אסתטרא בגופיה, דאייהו תיבה, ולא אתענש, ולא ישלווט עלייה מלאך המות. וכל בר נש דלא גיטיר ולא קיים פקודי אוריה, ואעבר עלייה, מלאך המות פדין ישלווט עלייה.

תא חוו, תיבה, אייהו גופא. נח ואשתו, י"ה. שם ואשתו, י"ה. ואתעביד השם מלא, ידו"ד אחר. יפת ואשתו, י"ה. חם ואשתו, איןון בדורגמא.

ודא (בראשית ז) ויאמר אלהים לנחת. אלהים, דא שכינה, קיז כל בשר וגנו. (שם) צהיר תעשה לטיבה, דא אייה רוז דגופא. אתה ובניך וגנו, נוגרין לחוד, ונשין לחוד. (שם) וייעש לנחת, דא ברית קדישא. ככל אשר צוה אותו אלהים, דא שכינה. (שם ז) ויאמר ה' לנחת, הבא מדת רחמים.

(שם) ומון הבהמה אשר לא טהורה היא שניים איש ואשתו, דהא היא מסתרא דמסאבא, ועל דא אמר, והארתוי. ואסתבל דלית ביה, אלא תריין, ולא אית בהון שבעה שבעה, כמה דכתיב בעוף השמים, ארבע סרי דבר נוקבא, לחיות זרע על פני כל הארץ. (שם) שניים שניים באו

וננו אספְתָּבֵל וְחַמִּי, על מה דאמר בקדמיה ומן הבהמה
אשר לא טהורה היא, ולבתר שנים שניים שניים.

* אמר רבי יהודה, תא חוי לית לך בכל ליליא וליליא,
דלא תיפוק נשמה מנוּפה דבר נש, דאיך יונגה.
דכתיב, (שם ח) וישלח את היונגה. הקלו המים, אלין מים
זודנים, ומה ראת אמר (תהלים קכח) המים הזודנים. דאינו
מסטרא דמקאבו. מעל הארץ, דאינו לעיל מן ארעה, אלין
מלאכי חבלה.

מה כתיב. ולא מצאה היונגה מנוח, דאת מגע מעלה מא
עליה, ומן צדיקים דלעילא, ומכל ברכאנ. הרא הוא
דכתיב, (בראשית ח) ותשב אליו אל התיבה כי מים על פניהם
הארץ.

אפיק לה תנינות, ויוסף שלח את היונגה מאותו, ומנו
דוּחָקָא וצערא, ותבא אליו היונגה לעת ערבות, הלא
חות נהרא לו שעתה דרוווחא, ומה דהות בקדמיה,
ואתחשך לה יומא, ואתערב לה שמשא.

ומה אמרת לנח ולבני. (שיר השירים ח) מצאוני השומרים
הסובבים בעיר. אלין נטרי תרעוי ירושלים. עם כל
דא, (בראשית ח) והנה עליה נית טרף בפיה, ועל דא וידע נח כי
קלו המים, ואתתקפו מלאכי דקדרשה על מלאכי חבלה.
ויכל עוד שבעת ימים אחרים בו, ולא יספה בו, חרבו
המים מעל הארץ.

**בָּתֶר דְּאַסְתָּהָר וְאַעֲבָר הַהוֹא זִימָנָא דְּשָׁלֵיט מְלָאָךְ הַמּוֹתָר,
וְאַתְּעַבְּרוּ חַיִּין מַעַלְמָא, מָה בְּתִיבָּר, (שם) וַיַּזְפַּר
אֱלֹהִים אֶת נָתָן.**

**סְפִינְגָּתָא אַמְתִילָת לְתִיבוֹתָא דְּנָתָן, וְאֵית בָּה גּוֹבְרִין יְהוּדָאִין
וַיִּשְׁמַעְלָלִים וּבָנִי עַשְׂוֹ, בְּדוּגְמָא דָא אֵית בְּנוֹפָא,
בְּלִיל מְבוֹלְהָזָן, דְּנוֹפָא דָא, לֹאו אִיהוּ מִן גְּשָׁמָתָא קְדִישָׁא,
וְדָא הוֹא דְּאָמַר לְנָתָן, דְּאִיהוּ גְּשָׁמָתָא לְגְשָׁמָתָא, קְדָבָר אַחֲר
(שם ו) עַשְׂה לְהָתֵּבָת עַצְיִ נְפָר.**

**וְדָא הוֹא דְּאָמַר לְאַבְרָם, לְהָ לְהָ מְאַרְצָה, לְפָה תְּרִי זִימָנִי.
אַלְאָ, פּוֹק מִן דִּירְתָּךְ וּמִן גּוֹפָךְ, וּמִן בֵּית אָבִיךְ, דְּאֵית
שָׁלָם דְּלֻעִילָא. אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָאָךְ, דָא גּוֹפָא, דְּאִיהִ
תִּבְתֵּת נָתָן.**

**וּבְדוּגְמָא דָא הוֹה נָתָן, הַדָּא הוֹא דְּכָתִיב, (שם ח) וַיִּשְׁלַח אֵת
הַיּוֹנָה. וְאַפִּיקָו לָהּ לִיּוֹנָה מִן תִּיבוֹתָא, וַיַּהַבֵּו לָהּ
בְּמִיא. בְּדוּגְמָא דָא נִפְקָא לָהּ יוֹנָה מִן תִּיבוֹתָא דְּנָתָן, כְּמָא
דְּאֵת אָמַר וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב אַלְיוֹ עוֹד.**

**ר' י' אָמַר, נָתָן בְּרִיךְ הַהָה בְּתִיבוֹתָא, הַהָה דְּחִיל דְּלָא יַדְבֵּר לִיהְ
קוֹדְשָׁא בָּרִיךְ הוֹא לְעַלְמַיִן, וּבֵין דְּאַתְּעַבְּרוּ חֹבֵי עַלְמָא,
כְּבָין מָה בְּתִיבָּר וַיַּזְפַּר אֱלֹהִים אֶת נָתָן.**

מדרש הנעלם

***) רַבִּי פָתָח בָּהָאִי קָרָא, (שיר השירים ח) מְצָאָנִי הַשְׁמָרִים
הַסְּבָבִים בְּעִיר הַכּוֹנִי פְּצַעֲוִנִי נִשְׁאָו אֶת רְדִידִי מַעַלִי**

שָׁמֵרִי הַחֲמוֹתָה. בְּפֶה חֲבִיבָה הִיא הַגְּשֶׁמָה, הַגְּתֻוֹנָה מִתְחַת
בְּפֶא הַכְּבוֹד, מִטְקוּם הַקּוֹדֵשׁ, מִאֲרְצֹות הַחַיִים, בָּמָה דָּאת
אָמַר (תְּהִלִּים קְטוּ) אַתָּה לְךָ לְפָנֵי ה' בָּאֲרְצֹות הַחַיִים.

וְלֹמַה קָרְאוּ דָוד אֲרְצֹות הַחַיִים, וּכְיַי לְמַעַלָה יִשְׁאָרְצֹות.
אָמַר רַבִּי יַצְחָק, לֹא אֲרְצֹות מִמְשָׁ, וְלֹא אֲדַעְתָּא
דָאֲרְצֹות אָמְרוּ דָוד, אֶלָּא לְשׁוֹן רִיצְיוֹ הָוָא, בָמָה דָאת אָמַר
(יחזקאל כ) אֲרְצָה אֲתָכֶם. כְּלוּמָר, אָמַר דָוד, אַתָּה לְךָ לְפָנֵי ה',
בָמְקוּם אֲשֶׁר יָרַצְוּ תָמִיד הַצְדִיקִים, הַגְּקָרְאִים חַיִים, אֲשֶׁר
רְצֹונֶם *וְחַפְצָם לְלַכְתָּ שָׁמָה. וּמִמְקוּם הַקּוֹדֵשׁ, בָאָה הַגְּשֶׁמָה
לְהַאֲיר עַל הַגּוֹף הָאָפֵל, בְּרִי לְהַזְלִיכּוּ בְּדַרְךָ יִשְׁרָה, וְלַעֲבֹד
עַבּוֹדָתוֹ וְרַצְוֹן בּוֹרָאוֹ, לְבָא לְמַחר וְלִיטֹול שְׁבָרוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֶלְמָלִי לֹא הַוִּנָּא בְעַלְמָא יִאּוֹת לֹן, וְלֹא
גִּיהְבָ חַוִּשְׁבָנָא לְמִאִירָה דְפִיתְקָא, לְבָתָר אָמַר, הַדָּרִי

בִּי.

תֵא חָזֵי, מַה כְּתִיב בָאָדָם, (בראשית ב) לֹא טֹב הַיּוֹת הָאָדָם
לִבְדוֹ אֲעֵשָׂה לוֹ עֹזֶר בְּגַנְדֹו. אָמַר רַבִּי, זו הִיא הַגְּשֶׁמָה
שְׁהִיא אֲצָלוּ עֹזֶר, לְהַזְלִיכּוּ בְּדַרְכֵי קְנוּנוֹ. וְהִינֵּנוּ דַתָּנוּ בָא
לִיטֹהָר מִסְיִיעֵין אָוֹתוֹ. תָנוּ רְבָנָנוּ, בְּשָׁהָדָם הַוְלָד בְּדַרְכֵי
קְנוּנוֹ, הַרְבָה מִסְיִיעֵין אָוֹתוֹ. נְשָׁמָתוֹ מִסְיִיעַת אָוֹתוֹ. מַלְאָכִי
הַשְּׁרָת מִסְיִיעֵין אָוֹתוֹ. שְׁבִינָתוֹ שֶׁל מִקּוּם מִסְיִיעַת אָוֹתוֹ.
וּכְלָם מִכְרִיזֵי לְפָנֵי וְאֹמְרִים, (משל י) בְּלַכְתָּךְ לֹא יִצְרֵר צַעַדְךָ
וְאָמַר תְּרוֹץ לֹא תִּכְשֵׁל. רַבִּי נָתֵן אוֹמֵר, נְשָׁמָתָנוּ שֶׁל צְדִיקִים

מִסְרָאֵין אֹתוֹ.

רַבִּי אֶלְעֹזֶר וַרַּבִּי יוֹסֵי חֲמוֹן, הוּא אֶזְלָוּ מְאוֹשָׁא לְלוֹזֶר. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי לַרְיָ אֶלְעֹזֶר, אָפְשָׁר דְּשֶׁמֶעֶת מְאַבֵּיךְ, מַאי דְּבָתִּיבָּ, (בראשית לב) וַיַּעֲקֹב הַלְךָ לְדַרְכּוֹ וַיַּגְעַו בּוֹ מְלָאֵיכִי אֱלֹהִים. אָמַר לֵיהּ הַכִּי שְׁמַיעַ לֵי מְאַבָּא, אַינְנוּ הוּא מְלָאֵיכִים דָּאוֹנוֹפּוּהוּ בְּקָרְמִין מְאַרְעָא דִּישָׂרָאֵל. אָמַר לֵיהּ, מַאן אַינְנוּ. אָמַר לֵיהּ לֹא יַדְעַנָּא. אָמַר לֵיהּ, יִאּוֹת לְבָנָן צְדִיקִיא, מְלָה דְּפֻומְכוֹן בְּכִתְרָא דְּמִלְכּוֹתָא, בְּרִישָׁא דְּמִלְכָּבָא.

עַד דָּהּוּ אֶזְלָי מָטוּ לְמִעַרְתָּהָא דְּלוֹזֶר, שְׁמַעוּ הַהוּא קָלָא דְּאָמַר, תְּרִין עַזְוְלִין דָּאִילְתָּהָא, עַבְדוּ קָרְמִי רַעֲוָתָא דְּגַנִּיחָא לֵי, וַאַיְנוּ הוּא מְשִׁרְיִתָּא קְדִישָׁא, דְּעַרְעָו יַעֲקֹב קְמִיה. אַתְּרִנִּישׁ רַבִּי אֶלְעֹזֶר, וַאֲצַטָּעַר בְּנַפְשֵׁיהָ, וַאֲמַר, מְאַרְיָה דְּעַלְמָא, כֵּה אָזְרָחוֹי, טָב לָז דָלָא גַּשְׁמָע, שְׁמַעְנָא וְלֹא יַדְעַנָּא.

אַתְּרִחִישׁ לֵיהּ נִיפָּא, וְשַׁמַּע הַהוּא קָלָא דְּאָמַר, אַבְרָהָם וַיַּצְחַק הָוּ. נִפְלָעַל אֲנָפּוֹי, וְחַמָּא דִיּוֹקְנָא דְּאָבִיו, אָמַר לֵיהּ, אַנְאָ שָׁאיְלָנָא, וְאַתְּיָבוֹנָא, דְּאַבְרָהָם וַיַּצְחַק הָוּ. דְּעַרְעָו יַעֲקֹב, בְּדַ אֲשַׁתְּיַזְבָּ מְלָבָן.

אָמַר לֵיהּ, בָּרִי, פּוֹק פִּיקְתָּה, וְסַב סִבְתָּה, דְּפּוּם מְמַלֵּל רְבָרְבָּו הָוּ. וְלֹא דָא הוּא בְּלַחְזֹדּוּהִ, אֶלְאָ לְכָל צְדִיקָא, גַּשְׁמַתְהָזָן דְּצְדִיקִיא מְעַרְעַזְנוּ קָרְמָזָה לְשִׁזְבּוֹתִיהָ. וַאַיְנוּ מְלָאֵיכִיא קְדִישִׁי עִילָּאי.

וְתַּא חַוי, יַצְחַק קְיִים הָוּה בְּהַהְוָא שְׁעַתָּה, אֶבְלָגְלָגְלָה.

קדישא אתגסיבת בקורס יקרה דמאייה, בד אתעקר על גבי מדברה, וمبידין אסתימו עינוי מלמחזי. והיינו דברתיב, (שם לא) ופחד יצחק היה לו.

אמר ליה מה אנן תמן. אמר ליה, אַנְּאָתָּה מֶלֶךְ בֵּית עִילָּאתָה, לאשתעה במשיחא מלכא דוד. קם, עד דהוה קם, חמא חמויה דאנפוי נהירין בשמשא.

אמר ליה חמויה, מלחה חדתא שמעת, או בנהירין יקרה זיא רמשה אסתבלת. אמר ליה לא. אלא זבאיין אינון צדיקיא, הנטרין להזון משריכתי קדיש עילאי, שנאמר (תהלים צא) ב"י מלacky יצוחה לך לשمرך בכל דרכיך.

אמר רבי יהודה, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למעלה, בגנד ירושלים של מטה. ונשבע שלא יבא שם, עד שיבואו ישראל בירושלים של מטה. שנאמר, (הושע יא) בקרבה קדוש ולא אבא בעיר.

ושבע בתות של מלacky השרת שומרים אותן סביב, ועל כל פתח ופתח בתות של מלacky השרת. והם הפתחים הנקראים שעריו צדק. ואלו הם הפתחים, המבוגנים להכנים שם נפשות הצדיקים. ודוד הפלך עליו השלום נכסף להם, שנאמר (תהלים קיח) בתרחו לי שעריו צדק אבא בם אודה יה, זה השער לה צדיקים יבואו בו.

ולמעלה מהם שומרים מה"ש, בחומות העיר. שנאמר (ישעה ט) על חומותיך ירושלים, זו היא ירושלים של

מעלה, הפקדתי שומרים, אלו מה"ש. ותאנא, שבע פתחים יש לנפשות הצדיקים, להבניהם עד מקום מעלהם. ועל כל פתח ופתח שומרים.

הפתח הראשון, נבנשת הנשמה במערת המכפלה. שהיא סמוכה לנו עדן. ואדם הראשון, שומר עליו. זכתה, הוא מבריו ואומר, פנו מקום, שלום בזאת. ויצאה מפתח הראשון.

הפתח השני בשערינו גן עדן, ומוציאה את הכרובים, ואת להט החרב המתהפתח. זכתה, נבנשת בשלום. ואם לאו, שם תקבל עונשה, ותשירף בלהב הכרובים. ובנגדם היו הכרובים במקדש, בשעה שהבחן נבנש ביום הקפורים, זכה נבנש בשלום. לא זכה, מבין שני הכרובים יצא להב, ונשרף מבפניהם, ומתה. והיו מבזונים בוגר אלו אשר בשער גן עדן, צירף הנשמות.

זכתה הנשמה, נותגין לה פינקס סימן ליבנים, ונבנשת לנו עדן אשר באדץ. ועמדו אחד של ענן ונוגה מעורב זה בזה, ועשן ונוגה סביבתו. שנאמר, (ישעה) ובראה ה' על כל מבון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם ועשן ונוגה. והוא געווין מלמטה למעלה לשעריו שמים. זכתה לעלות למעלה, עולה באוטו עמוד. לא זכתה יותר, נשארת שם, ומהעדרת מה טוב אשר למעלה. דאמר רבי יוסף, ראיתי גן עדן, והוא מבזון בוגר פרוכת קrhoה הנורא אשר למעלה. והוא נחנית

מִזְיוֹן הַשְׁבִּינָה, אֲבָל אֵיןָהּ נִזְוָנִית מִפְנָה.

זֶבֶתָה לְעַלוֹת, עֹזֶלה בָּאָתוֹ עַמּוֹד, עַד שְׁמִנְعָת עַד הַפְּתָחָה
הַשְׁלִישִׁי. וְהִיא נִגְדָּה הַרְקִיעַ הַגָּקָרָא זְבוֹל. וּמִנְעָת עַד
יְרוֹשָׁלַיִם אֲשֶׁר שָׁם. וּשְׁם הַשׁוֹמְרִים. זֶבֶתָה, פּוֹתְחִין לָהּ
הַפְּתָחִים וּנְבָנָסָת.

לֹא זֶבֶתָה, נֹעֲלִים הַשְׁעָרִים, וְדוֹחִים אֹתוֹתָה לְחוֹזֵן, וּנוֹטְלִים
פִּינְקָסָה מִפְנָה, וְהַגְּשָׁמָה אֹפֶרֶת, (שיר השירים ז) מִצְאָנוּי
הַשׁוֹמְרִים הַסּוֹבְבִים בָּעֵיר, אַלְוּ מְלָאָכִי הַשְּׁרָת, הַשׁוֹמְרִים
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּירוֹשָׁלַיִם אֲשֶׁר לְמַעַלָּה. נִשְׂאוּ אֶת רְדִידִי
מַעַלָּי. זֶה פִּינְקָס סִימָן שְׁלָה. שׁוֹמְרִי הַחוֹמוֹת, בְּמָה דָּאַת
אָמֵר (ישעה ט) עַל חֻמוֹתֵיךְ יְרוֹשָׁלַיִם הַפְּקָדָתִי שׁוֹמְרִים.

זֶבֶתָה לְעַלוֹת, נְבָנָסָת שָׁם בָּאָתוֹן הַשְׁעָרִים, וּמִשְׁבָּחָת
לְהַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר לְמַעַלָּה.
וּמִבְּאֵל הַשְׁר הַגָּדוֹל מִקְרִיב אֹתוֹתָה לְקָרְבָּן. אָמֵר רַבִּי יִצְחָק
לַרְבִּי חִיאָ, מָה קָרְבָּן הוּא זֶה, יִכְלֶל לְוִמֶּר בְּשָׁאָר הַקָּרְבָּן.
אָמֵר רַבִּי חִיאָ, הַקָּרְבָּה זוּ הִיא בְּאֶדְם הַמִּקְרִיב הַוּרְזָן לִפְנֵי
הַמְּלָךְ.

וּמִבְּאֵל הַוּלָּךְ עַמָּה, עַד הַפְּתָח הַרְבִּיעִי וְהַחַמְישִׁי וְהַשְׁשִׁי,
אָמֵר לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עַזְלָם,
אֲשֶׁרִי בְּנֵיהֶן, בְּנֵי אֹהֶבֶיךְ אָבָרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, אֲשֶׁרִים
הַצָּדִיקִים הַטוֹּבִים הַזּוֹכִים לֹזֶה. עַד שְׁמִגְעִים לַשְׁעַר הַשְׁבִּיעִי,
שַׁהְוָא עַרְבּוֹת, וְגַגְגִּי חִיאָם טּוֹבִים מִצְוִין שָׁם, וּכְלָל נִשְׁמֹותֵיכֶם

של צדיקים כלם שם, ונעשה מלאבי השרת, ומקלסין לפניו הקדוש ברוך הוא, ונזונין מזוינו השכינה, אספקלריא המאה, ושם המנוחה והגנה, ונזונה חמי העולם הבא, אשר עין לא ראתה אלדים זולתך.

וזהו, אלה תולדות נח נח איש צדיק טמים. מי ראוי להיות בזו ההנאה והמנוחה והטרגוע, מי שהוא איש צדיק טמים. אמר רב קפי, זאת המנוחה למעלה, היא זאת האלים הרתקלך נת, למעלה, ולא למטה.

(בראשית ו) אלה תולדות נח, ר' אלכסנדראי פתח (תהלים פא) לא יהיה בה אל זר ולא תשתחוה לאל נבר. לא יהיה בה אל זר, זה יוצר הארץ. ולא תשתחוה לאל נבר, שלא Taboul ארמית.

רבי אלעזר אומר, לא יהיה בה אל זר, שלא תהא נח לבעם. שבל הרים, אבלו עוביד ע"א. ר' אמר רבי עקיבא, בה הוא דרכו של יוצר הארץ, ביום אומר לך עשה בה, ולאחר מכן אומר לך עבד עבדה זהה, והוליך ועובד.

הוא היה אומר, בעם תלמיד חכם גדול מבולן. בדבר אחר, בדברים שהם בנגד הקדוש ברוך הוא, דאמרה תורה (משל כי בא) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה בנגדה. אבל בדברים אחרים אסור לו לבעם. ורב אצל תלמיד, כדי שהוא מצוי בבודו ובמוראו מותר. ואצל שאר העם למען יהיה מוראו עליהם לשם שמים, מותר. ושאר אנשים אסור,

שָׁאַיִן בְּעַסְנוֹתֶם לִירָאַת שָׁמִים.

אמר רבי שמעון, מדת הצדיק, קשה לבועם, ונוח לרצות. וזה המדה גודלה מבולם, ובא כתוב להורות, אלה תולדות נח, נח בדעתו, נח בריבورو, נח במלחלו. וכי עוזה זה. איש צדיק. وبشפת, אומרים עליו, אי עניין, אי חסיד. תמיד היה בדורותיו, ולמאי יופיה, את האלים התחלק נח, למעלה על כל המעלות.

* ויולד נח שלשה בניים. תاني רבי ברוספסאי, אילו נ- הנחות אשר באדם. הנחת הגשם, להיות לו עוז בעבודת בוראו, והוא הגראת שם. והנחה התאות, והיצר הרע, המניג והמחט את הנוף בדבר עבירות, והוא הגראת חם. והנחה היצט, המניג את האדם בכל טוב, וליפות מעשי בתורה וביראת השם, והוא הגראת יפה. והנחה זו יניג האדם להולייבו בדרך חיים.ומי מעיב ומפשיד. (בראשית) ותשחת הארץ לפני האלים, זהו הגולם, המפSID והמשחת את הפל. ועליו אמר שלמה בחכמתו, (משלו) משחת נפשו הויא יעשה. מי הוא יעשה, אמר רבי ברוספסאי הגולם יעשה נשחתה. דבר אחר אלה תולדות נח, מה בתיב למעלה מהענן, (בראשית) וינחם ה' כי עשה את האדם באرضו ויתעצב אל לבו. רבי אליעזר אומר, בא וראה שאין במדת בשר ודם, מדותיו של הקדוש ברוך הוא. מדת בשר ודם, עוזה

מה שעושה, ולאחר בן מתחרט ומרתעצב מפנו, יכול אף הקדוש ברוך הוא בן.

תא שמע, דברי ב' (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את הימים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. וזהuir לאדם ואמר, דברים ל ובחירתם בחיים למען תחיה. ואם הוא הולך בדרך רע, הוא בעונו ימות. שנאמר, (משלי ח) עונותיו ילבידונו את הרשע. כך כתיב, בראשית ו' וירא ה' כי רבקה רעת האדם. אמר הקדוש ברוך הוא, אני רואה כי כלם מחויבים, ואם יכלו ברעתם, הרי יאביד עולם. ב'ין שראתה לנח ובניו שהיה צדיקים ויישאר פלייה בעולם, התנחים ושמחה.

וא"ר אליעזר, האין ויינחם, לשון נחמה הוא. ובן כל ויינחם שבתורה, לשון נחמה הוא. רואה את הרע, וראה את הטוב, ומתרנחים עם הטוב. א"ל ר' עקיבא, לדבריך, מי ויתעצב אל לבו. א"ל, בא וראה מדת רחמנותו של הקב"ה, כי אע"פ שהתרנחים לך עצבון על אבדת הרשעים, שאע"פ שהיו רשעים, אין חפיז בmittan, ולא היה לה שמחה לפניו. א"ר יהודה, מי דכתיב ונח מצא חן בעיני ה'. שמו גרים, נח בהפוך חן. ולמה פתח קרא בתולדותיו תקופה, כדי להראות לעולם כמו שהוא היה צדיק, אף הם היו צדיקים. וראינו להתיישב העולם מהם.

ומנא לנו תא חוי, ב'ין שנבנשו לתיבה, ראו בצערו של

עוֹלָם, וְנִצְטַעֲרוּ, וְמִנְעוּ עַצְמָם מִפְרִיה וּרְבֵיה. וְאַעֲפֵי
שִׁיצָאָו, יֵצָאוּ בָּמוֹ בָּן. עַד שֶׁרֶאָה הַקְבִּיה מַעֲשֵיכֶם, וְאָמָר,
לֹא תָהוּ בְּרָאַתִּי עוֹלָמי, וְאַתֶּם פָּרוּ וּרְבוּ, הַזְדֻונָנוּ לְנִשּׁוֹתֵיכֶם,
וְעָשָׂוּ פְרִיה וּרְבֵיה. בָּאוֹתָה שָׁעָה, בְּרָכָם, שָׁגָאָמָר, וַיְבָרֵךְ
אֱלֹהִים אֶת נָח וְאֶת בְּנֵיו וּנוּיו.

אֱלֹהִים תֹּולְדוֹת נָח. רַבְיִ פְנַחַס פָּתָח, וַיַּרְאֵוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת
בְּנוֹת הָאָדָם בַּיּוֹם הַגָּה. מִאן אִינּוֹן בְּנֵי הָאֱלֹהִים, בְּנֵי
גְדוּלֵי הַדָּוָר. מִלְפָדֶר שְׁהִי טוֹבָה מִרָּאָה, בְּתִיב הַכָּא בַּיּוֹם
טוֹבָה הַגָּה, וּבְתִיב הַתָּם טוֹבָה מִרָּאָה מַאֲדָה. הַיּוֹם הַוְלָכוֹת
עֲרוּמָות, וְאַנְשִׁים הַוְלָכִים עֲרוּמִים, וְאַלְוּ וְאַלְוּ רְזָאִים אֶת
עֲרוּתָם, וְנוֹאָפִים אַלְוּ אֶת אַלְוּ. וְלֹמַה נִקְרָאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים,
שְׁהִי גְבוּרִים גְדוּלִים עֲנָקִים.

אָמָר רַיְבָ"ל, זִימָנָא חֶדָא עַרְעִית בְּטוֹרָא דְטִינָרָא דְעִיטָם.
וְאַשְׁבָחִית בְּתָרִי סְטָרִי טִינָרָא, תְּרִין גּוּבְרִין, וְדִמְיוֹן
בְּתָרִין פּוּמִין, דָא עִילָאָה דָדָא. וְהוּוּ מִמְלָלוּ דָא עַם דָא, פָא
וְגַעֲבָרִיה מִן עַלְמָא. אַזְדָמָן לְהוּ הַהוּא גּוּבְרָא רְבָרָבָא,
דְאַגְרָת בַּת מְחַלָת, וְשִׁמְיָה יוֹסֵף שִׁידָא, אָמָר לְהֹזָן, הַלָּא דָא
הַוָּא רְבָה סְגִיאָה עִילָאָה דָדָא, דֵי בְּגַוְרָת פּוּמִיה אַעֲבִירָנָא
מִן יִשּׁוּבָא דָאַרְעָא, וְדָא הוּא דְמִכְרָזִי עַלְיהָ בְּרַקְיעָא.

עַד דְהַיִנָּא אָזְלִי, אַשְׁבָחָנָא אַטְהֹזָן דְגּוּבְרִיאָה אִינּוֹן, אָמָרָה
לְבָרְתָא זְעִירָתָא, אַלְיִין אִינּוֹן חַגְבִּיאָה זְעִירִיאָה, דְחַילְהֹזָן

בְּפָומְהוֹן, אִיִּתִי לְהֹזֵן גָּבָאי, וַנְעַבֵּיד מְגַהּוֹן טֻמְאָה תְּבִשְׁלֵא לְאָחוֹה. עד דְאַתָּת, אִיתְרַחִישׁ לֹז נִיסָּא, וְאִיתְעַבֵּיד מַקְדְּמָה נְהָרָא דְמִיא רְבָרָא, שְׁמַעְנָא דְהֻוּות אָמֶרת, אִימָא אִימָא, פְּרַפְּרָא רְבָאת סְבָרָנָא עֲבָרָת, וְעַרְקָנָא מְגַהּוֹן, וְאַשְׁתְּזִיבָנָא.

וְאָמֶר רִיבָ"ל, בִּימֵי דָוָר הַמְּבּוֹל עַשְׂה הַקְּבָ"ה קְנָה הַחֲטִים, בְּקְנָה אָרְצִי הַלְּבָנוֹן. וְלֹא הָיו זְרַעִים וּקְזָבִים, אֲלֹא חֲרוּת מִנְשָׁבֶת, וּמִנְשָׁר הַחֲטִים לְמַטָּה, וּאוֹסְפִים אָוֹתָן. וּבָנָ בְּכָל שָׁנָה וּשָׁנָה. לְאַחֲר שְׁחַטָּאוֹן, אָמֶר עַד בֶּל יְמִי הָאָרֶץ זְרֻעָ וְקָצֵיר וְקָרָר וְחָם וְקִיּוֹן וְחַרְףׁ וְיָום וְלִילָה לֹא יִשְׁבַּתָּהוּ. וְאָר יְהוֹשָׁעַ, לֹא נִחְתַּמְתָּם גּוֹר דִינָם שֶׁל דָוָר הַמְּבּוֹל, עַד שְׁפָשְׁטוּ יְדֵיכֶם בְּגַזֵּל, שְׁגָאָמֶר וְתִמְלָא הָאָרֶץ חַמֵּס.

וּבִימֵי דָוָר הַמְּבּוֹל הָיו פְּרִיה וּרְבִיה הַרְבָּה, וּמְשֻׁעָה שְׁהִתָּה הָאָשָׁה יוֹלְדָת, הָיו הַזְּלָכִים וְשׂוֹלְחִים אָוֹתָם בְּצָאנָם, שְׁגָאָמֶר יִשְׁלָחוּ בְּצָאן עֲוֹנִילֵיכֶם וּלְדִידֵיכֶם יַרְקָדוּן. וּלְאַחֲר בֶּל זה מָאִי בְּתִיב בָּהוּ, (שם) וַיֹּאמְרוּ לְאֵל סֹור מִפְנֵנו וְדַעַת הַרְבִּיךְ לֹא חָפְצָנוּ. עַד שְׁגָנֹר דִינָם וְהַעֲבִירָם מִן הָעוֹלָם.

תָנוּ רְבָנָן, נִמְחָה הִיה מִתְּרָה בְּהָם קוֹדָם, וְלֹא שְׁמַעוּ מִמְּנָנוּ. שְׁהָה בְּעֵשֵׂית הַתִּיבָה, לְמַעַן יְרָא וַיִּשְׁבוּ, וְהָיו מַלְעִיבִין בּוּ, עַד שְׁגָבר עַלְיָהָם הַתְּהוּם שְׁהָיו הַמִּים יוֹצְאִין רַוְתְּחִין בְּאַשְׁר, וְהַמִּים מַלְמָעָלה, וְגַמְהוּ מִן הָעוֹלָם.

אמיר רבי יצחק, מאי דכתיב, (תהלים כט) ה' לְמִבּוֹל יָשֵׁב, וכי לדור היה לו מרobar זה. וכל העוזם יודעין, שהוא ראשון ואחרון ונוי וקודם.

אלא אמר רבי יצחק, בא וראה בכל מקום את מוצא אלhim מדת הדין, ה' מדת הרחמים. ואף על פי שמדת הדין היא, מדת רחמים היתה בו, שאלם לא בך את חבר עלמא. אבל למן אותו מדת רחמים, את היישב עלמא.

ובכן אתה מוצא רפואה זו, בכל דין שהוא עוזה. ובן בראשית ט) וזה המטייר על סדום, נשאר ממני פלייטה. (שמות לב) וגוף ה' את העם, נשאר פלייטה. ובן כלם.

אמיר רבי יהודה, חכמיין הו דרא דטופנא טפי, דהו ידע מה העתיד למשהו. אבל נסבו סוכלהנו בלבהון. ואמריו, אי קודשא בריך הוא מיתה טופנא, אנחנו גברין ראמי קומתא, ונשות על אפי מיא, ונשתיזיב. ואי מזת הומא ייתי מיא, רגלה נשו על בירא דמיא, ולא יפקון מיא ונשתיזיב.

בד אתה טופנא, ארפתה קודשא בריך הוא מיא דתהומא, והו משוי רגליהו על עינא דמיא, ואתmeshד משכיה מגיה, ונפלו. ומיא מלעילא הו מתרגברי עם מיא דתהומא, והו מתגלגלו ונחתין, נזוקין ברטיחותא דתהומא לבל. (בראשית ז) ויבאו אל נח כתבה. ר' יוחנן פתח, (תהלים סה)

אשרי תבחר ותקרב ישבן חצריך גשבעה בטוב
ביתך קדש היכלך. בא וראה, במה יש לאדם ליזהר,
ולבדוק עצמו ומעשו בכל יום ויום.

היאך קם בצפרא, יימר, כי רצון מלפניך ה' אלוהי, שיהא
לבך נכוון ומסור בידך, שלא אשכחך. אושית רגלוּהוּ
למייל, יעין בצדדי רגלוּהוּ, שלא ישוטונ לאבאשא. אזול
לדבר מצוחה, ירחת. שנאמר (הושע יא) אחרי ה' ילבו באריה
ישאג. ואפיילו בשבת מצוחה למירחת. עבר כל יומא, צരיך
למבחן גופיה, מה העבר בההוא יומא, ואילו צרייך יעשה מיד
תשיבה עלייו קודם שיישן.

תנו רבנן, Mai דבתייב, (שיר השירים ח) ברם היה לשלה בבעל
המן נתן את הכרם לנטרים איש יבא בפריו אלף
בפס. אמר רבי יהודה, ברם היה לשלה, למלך שהשלום
שלו. בבעל המן, אלו מלacci שלום. נתן את הכרם לנטרים
אללו שומר משמרת הארץ. איש יביא בפריו אלף בפס,
אלף הנאות שהגשה כוספה בהם.

דבר אחר ברם היה לשלה, זו היא התורה. בבעל המן,
מן השמים. נתן את הכרם לנטרים, אלו ישראל, שהם
שומר משמרתה. איש יביא בפריו אלף בפס, של שברה.
רבי יוסי ור' חייא היו אולי באורה, אמר רבי חייא, אם
לן ממילוי מעלייתא דהוה אמר אבוק מתענוגי הגשה.
אמר ליה ניוףוק מכאן, דקפטקייא אלין באיר מעובדי

דבר שָׁרוֹן. אמר ליה בְּךָ יאָוֶת לֵזַלְעִי בָּאוּרִיאִתָּא, וְגַשְׁתִּיזְוִיב
מְגַהּוֹן. אמר, בָּאָתָר דְּסֻכָּנָה, לֹא אָמְרוּה רַבְּנוֹן.
לְבַתֵּר דְּגַפְּקוּ וְאַזְלָוּ בָּאוּרָחָא, אמר רַבִּי יוֹסִי, אַיִּמָּא לְךָ
מִילְתָּא, וְהִיא טְמִירָתָא בֵּינִי מַטְמוֹנִיא דָאָבָא, בְּבֵין
גְּנוּזָהִי. וְרָא הִיא, דְּכַתִּיב, בְּרָם הִיא לְשָׁלְמָה וּבָוּ, הָאִי בְּרָם,
דָּא הִיא נְשָׁמְתָא קְדִישָׁא, דְּאַתְּגַטְעָת לְעִילָּא, תְּחוֹת בּוּרְסִי
יְקָרִיה. לְשָׁלְמָה, מֶלֶךְא דְּשָׁלָמָא כּוֹלָא דִילִיה. בְּבָעֵל הַמּוֹן,
הָוָא בּוּרְסִי יְקָרִיה דְּשָׁלִיטָא עַל בְּלִיחִילִי שְׂמִיא וְאַרְעָא, וְהָוָא
מְאִירָה דְּכָל חִילָּא. יְהָב נְשָׁמְתָא דָא, לְמַי, לְנוֹטְרִים, אַלְיאַן
נְטָרִי פְּקוּדוֹי.

וְאֵית לֵיה לְקוּדְשָׁא בָּרֵיךְ הָוָא עַל מִין סְגִיאָין לְעִילָּא, עַל בְּלִיחִילִי שְׂמִיא, וְאַלְפָ וּמְאַתָּן עַל מִין אַחֲרָנִין, דְּעַיִל בְּהַזּוֹן
לְאַשְׁתְּעַשְׁעָא עַם צְדִיקִיא בְּגַנְתָּא דַעַן. אִישׁ יְבִיא בְּפְרִיוֹ
אַלְפָ בְּסַף, אַלְפָ עַל מִין דְּבָסִיף בְּהַזּוֹן קוּדְשָׁא בָּרֵיךְ הָוָא.
אמֶר רַבִּי יִצְחָק, מִסִּים אֲנִי לְהִיא מִילְתָּא דָרִי יוֹסִי, וּבְךָ
הִיא, מִמְּה דְּכַתִּיב אַחֲרִיו, בְּרָמִי שְׁלִי לְפָנֵי הַאַלְפָ לְהַ
שָׁלְמָה וּמְאַתִּים לְנְטָרִים אֶת פְּרִיוֹ, שְׁפָטָה הַבָּבּוֹד מִכְרֹזָת
וְאַוְמָרָת, רְבּוֹנוֹ שֶׁל עַזְלָם, זֹה הַגְּשָׁמָה גִּיטָּלה מִפְנָגָן, חֲרֵי הִיא
לְפָנֵי. (שם) הַאַלְפָ לְהַשָּׁלְמָה, שֶׁלְךָ הֵם אַוְתָּם הַאַלְפָ עַזְלָמוֹת,
וְאַיִּם רְאוּנִים לְאַחֲרָה. וּמְאַתִּים לְנְטָרִים אֶת פְּרִיוֹ, זֹה עַדּוֹ,
שִׁיאַש בּוֹ מְאַתִּים עַזְלָמוֹת הַנְּאֹות וּבְכִיסּוֹפִין לְגַפְשׁוֹת
הַצְּדִיקִים.

דַתָּגֵן, אָמַר רַבִּי, בְּכָל לִילָה וּלִילָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נִבְנֶס
בְּכָל אַוְתָן הָעוֹלָמוֹת, וּבָשָׁעַת חָצֵי הַלִּילָה, נִבְנֶס
בִּמְאַתִּים עֲוֹלָמוֹת שֶׁל גַּן עֶדֶן, לְהַשְׁתַּעֲשָׂע עִם הַצְדִיקִים.
שֶׁגָּאָמַר, (שיר השירים ז) חֲדָשִׁים גַם יִשְׁגַּנִים דָוִדִי צְפָנָתִי לְךָ. וְדוֹד
הַמֶּלֶךְ עַלְיוֹ הַשְׁלוֹם, נִכְסֶף לְבוֹ, בְּשֻׁרָאָה מְעָלוֹת הַצְדִיקִים,
אָמַר רַבְונָנוּ שֶׁל עֲוֹלָם, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִּבְחַר וַתִּקְרַב יִשְׁכַּן
חֶצְצָרִיךְ.

אָמַר רַבִּי אָבָהוּ, בָּא וַרְאָה בַּמָּה יִשׁ לֹא לְאָדָם לְהַזְהָרָה, הַזְהָר
וּגְשָׁמָת אֵל בְּאָפִיו, לְהַטְהָר מְעֻזּוֹתָיו, וּלְעֵין בְּמַעְשָ׊יו,
וְלֹא יִחְטֹא לִפְנֵי קֹנוֹ, לְמַעַן תַּהֲיָה מְעָלוֹת עִם שָׁאָר
הַצְדִיקִים, וְלֹא יִמְצֹא מֹחֶה בְּיַדְוָו, בְּעָלוֹתוֹ לְרֹאות אֶת פְנֵי
הָ.

וּמְפִי אַתָּה לִמְדָר, מִן הַתִּיבָה. בָּא וַרְאָה, מַאי דְכַתִּיב, (בראשית
ו) וַיָּבֹאוּ אֶל נָח אֶל הַתְּבָה, בְּלֹא רִשּׁוֹת. דָאָמַר רַבִּי
יִצְחָק, בְּכָל אַוְתָן הָעוֹפוֹת וְהַחִוּת וְהַבְּהָמוֹת שֶׁלֹּא חָטָאוּ, הֵם
בָּאִים, וַהֲתִיבָה קֹלְטָתָן, וַאֲוֹתָן שָׁחָטָאוּ, הַתִּיבָה דַוחָה אַוְתָן
לְחִוּץ. וּמָה הַתִּיבָה, שַׁהְוָא עַז יִבְשֶׁ בָּהּ. פָתָחִי הַשָּׁמִים
וְשׁוֹמְרֵיכֶם, וְשׁוֹמְרֵי הַמִּשְׁמָרוֹת, וְכִסְאָהַכְבּוֹד, שִׁישׁ בְּהַם
הַרְשָׁוֹת, עַל אַתָּה בַּמָּה וּבַמָּה לְהִיוֹת קֹלְטָין, לִמֵּי שֶׁלֹּא
חָטָאוּ, וְלֹהִיוֹת דַוחָים לִמֵּי שָׁחָטָאוּ.

רַבִּי חַיִיא אָמַר, נַח מַקְטָנִי אָמַנָּה הָיָה, שֶׁלֹּא הָיָה מָאִמֵּן
שִׁיבָא הַמְבּוֹל, וְלֹא נִבְנֶס לַתִּיבָה עַד שְׁהָמִים דְחַקּוֹהוּ,

שֶׁנֶּאָמַר וַיָּבֹא נָחָ מִפְנֵי מֵי הַמְּבוֹל.

אמיר רבי יצחק, בא וראה, בשהזריד הקדוש ברוך הוא הרים, הרים, הרים תחלה ברחמים, כדי להראות לעולם, שם ישבו יכלם. משמע דכתיב בתחלת, (שם) ויהי הגשם, ולהן הוא אומר, (שם) ויהי המבול, שם יחוירו יהיו גשמי ברכה, לא חורו, היה מבול.

ואמר רבי יצחק, שבועה נשבע הקדוש ברוך הוא שאינו חפי בmittan של רשעים, שנאמר, (יחזקאל לו) חי אני נאם ה' אליהם אם אחפי במוות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו וחייה וכו'. וחייה בשני עולמות, העולם הזה והעולם הבא.

ואמר רבי יצחק, אשרי הבנים שאומרים להם כה, והשיבו וחיו. (שם) שובו שובו מדריכיכם הרעים ולה תמותו ב".י. כי הוא אינו חפי בmittan של רשעים אלא שייחרו בתשובה למען יחיו.

ר' יוחנן פתח, (איוב יא) ועיני רשיים תלינה ומנוס אבד מגיהם ותקותם מפח נפש. משל למה הדבר דומה, לכת לסיטים שהיו שודדים בהרים, מע הפלך, ושלח עליהם גיסותיו, וטופס והניחום במגדל גבורה. וחיו בהם פקחים, אמרו ידענא בנטנה בערננא עובדין ביישין, ולא יכילנא לאשתזבא. מה עשו, חפרו חפירא אחת במגדל, ויצאו וברחו להם. טיפש אחד היה ביןיהם, וראה את

הַחֲפִירָה, וְלֹא רֶצֶחֶת לְנוּם לְהַטְלֵלָת.

לְמַחְרֵךְ בָּא הַטְלֵלָה לְרֹאשֵׁת אֶת הַמְגַדֵּל, וְאֶת הַלְּסָטִים, רָאָה
אֶת הַחֲפִירָה שַׁעַשְׂוָיו וְנָסְיוֹ וְגַמְלָתוֹ. אָמַר לִזְהָה, שׁוֹטָה,
חַבְרִיךְ בְּרָחוֹ בְּזֹה הַחֲפִירָה וְגַמְלָתוֹ מִדִּינִי, מָה אַנְיִי יִכְלֶל
לְעַשּׂוֹת עוֹד לְהָם, אֲבָל אַתָּה שְׁרָאִית אֶת הַחֲפִירָה בְּעִינֵיכֶם,
וְלֹא רֶצֶחֶת לְהַטְלֵלָת יִנְקְרוּ עִינֵיכֶם, וְאַחֲרֵךְ יִתְלוּ אַתָּה עַל
עַזְןֵיכֶם.

בְּךָ הַלְּסָטִים, אַלְוּ הַרְשָׁעִים הַהוֹלְכִים בְּמַחְשָׁבִים. הַרְשָׁעִים
הַפְּקָחִים, מָה הֵם עוֹשִׁים. אָמַרְוּ חַטָּאנוּ לְטַלָּה, אֲנָה
גַּמְלֵלָת מִדִּינֵנוּ. אֲבָל נִפְתָּח דָּרָךְ הַתְּשׁוּבָה, וְנִבְקַשׁ רְחִמִּים,
וְגַבְרָה וְגַיְמָלָט, וּבְךָ עֲשֹׂו. הַטְּפָשִׁים מָה הֵם עוֹשִׁים, רְזָאים
דָּרָךְ הַתְּשׁוּבָה פָּטוּחַ לְפָנֵיכֶם, שְׁפָתָחוּ הָאֶחָדִים, וְגַמְלָתוֹ
מִדִּין שְׁמִים, וְהֵם אַيִם רֹצִים לְהַטְלֵלָת.

אָמַר לֵיהּ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שׁוֹטִים, אֲחִיכֶם בְּרָחוֹ וְגַמְלָתוֹ,
בְּאֹתוֹ דָּרָךְ שֶׁל תְּשׁוּבָה שְׁפָתָחוּ, מָה אַנְיִי יִכְלֶל לְעַשּׂוֹת
עוֹד לְהָם, אֲבָל אַתָּם עִינֵיכֶם שְׁרָאוּ הַחֲפִירָה, דָּרָךְ הַתְּשׁוּבָה
פָּטוּחַ לְפָנֵיכֶם, וְלֹא רֶצֶחֶת נְהַבֵּנָה בְּתוֹכוֹ וְלְנוּם וְלְהַטְלֵלָת,
מַאי בְּתִיבָּבָכוֹ, וְעִינֵיכֶם רְשָׁעִים תְּכִלֵּנָה. שְׁרָאוּ הַדָּרָךְ פָּטוּחַ
וּמְנוּס אָבֵד מִנְחָם, שֶׁלֹּא רֶצֶחֶת נְהַבֵּנָה וְלְהַטְלֵלָת. וְתִקְוַתְּךָ מִפְחָד
גַּפְשָׁלְעָולָם הַבָּא.

בְּךָ דָּוָר הַמְבּוֹל, רָאוּ לְנֵחַ עֹשָׂה הַתִּיבָּה, וּמְתִרְהָ בְּהָם בְּכָל
יּוֹם, וּרָאוּ אֹתוֹ נְכָנָס לְתִיבָּה, וְלֹא רֶצֶחֶת לְשֻׁובָה. אָמַר

הקדוש ברוך הוא, ועיגני רשעים תבלינה ומנום אבד מנהם,
שלא רצוי לשוב ולנום מדיני, ותקותם מפה נפש, שלא
יקומו ליום הדין, שנאמר (איוב כו) הרפאים יחוללו מתחת
מים ושכניתם.

(בראשית ט) ויחל נח איש הארץ. אמר רבי יוסי, למה נקרא
איש הארץ. שנית ישבה מטהו הארץ. בלומר
אדון הארץ. רבנו אמר, איש הארץ, לפי שבשבילו
עמדת הארץ בכח וטבה. שנאמר (שם ח) זה ינחנו
ממעשנו ומעצבון ידינו מן הארץ אשר ארעה ה. תרע לה,
בין שחטא אדם נתארעה הארץ, שנאמר (שם ג) ארעה
הארה בעבורך. עמדת בקהלותיה, עד שבא נח ובטל
הקהללה.

דתנית אמר רבי חייא רבה, בשעה שאמר הקדוש ברוך
הוא לנח צא מן התיבת, אמר לפניו רבונו של
עולם, לאן יצא, יצא לאלה שנתארעה. ומפני
שנתארעה אבדו שכנותה, ונתרערו כלם ונתרמעטו. אמר
הקדוש ברוך הוא, לא בך אתם, אלא שרצוי באארץ ורבו
בך. الآחרים אבדו בך, אבל אתם פרו ורבו ושרצוי בך.
עם כל זה לא נתישב בלבו, וחייבת עולות, שנאמר (שם ח)
ויעל עולות במנבתה. הוא המזבח שהקריב עליו אדם
הראשון. אמר לו הקדוש ברוך הוא, הרי לך מה ששאלת,
לא אוסיף לך עוד את הארץ בעבור הארץ, או נתישב

בְּלֹבּו וְלִפְיכֶּה נִקְרָא אִישׁ הַאֲדָמָה, שֶׁנָּתַן נֶפֶשׁוֹ וְלֹבּוֹ עַלְיָהּ לְהֽוֹצִיאָה מִן הַקְּלָלָה. וְאֵיתָ הַאֲמָרִי שֶׁנְתַעַסְקֵ בַּעֲסָקֵי הַאֲדָמָה.

(שם ט) וַיַּטְעַ בְּרָם. גַּפְן גְּרוֹשָׂה מִצְאָה, שֶׁנְתַגְּרַשָּׂה מִגּוֹן עַדּוֹ וּבַיּוֹמוֹ גַּטְעָה וּנְשַׁתְגַשָּׂה, שֶׁנְאָמָר (ישעיה יז) בַּיּוֹם גַּטְעָה תְשַׁגְשִׁנִי. רַבִּי אָוּמָר, גַּפְן חִתָּה, שֶׁנְתַגְּרַשָּׂה מִגּוֹן עַדּוֹ, וַיַּעֲנַבְיָה עַמָּה, וַסְחַט אֹתָם, וַשְּׁתָה מִן הַיּוֹן, וַיַּתְגַּל.

רַבִּי בָּזָן פָּתָח, (ויקרא יז) וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהֵינוּ לְאָמָר יֵין וּשְׁכַר אֱלֹהֵינוּ תְשַׁתְּ אֶתְךָ וּבְנֵיךְ אֶתְךָ בְּבָאָכָם אֱלֹהֵי אָهָל מוֹעֵד וְלֹא תִמְתֹּרוּ חֲקַת עוֹלָם לְדֹרְתִיכֶם. דָּאָמָר רַבִּי אָבָזָן, אֵין בְּכָל הַעוֹלָם דָּבָר שֶׁמְתַגָּאָה לְבוֹ שֶׁל אָדָם, אֶלְאָ בֵּין. וַיְהִי הִיא עֲנָשָׂם שֶׁל נְדָב וְאַבִּיהוּא, שֶׁאָכְלוּ וַשְׁתוּ וַגְּבַהּ לָבָם, וַיְהִי אֲשֶׁר זָרָה אֲשֶׁר לֹא צָוָה אֹתָם.

וּקוֹדֶם זוּ הִיא נִגְנַר עַלְיָהּם, וּבָאָה מִדְתָּה הַדִּין לְשָׁלוֹחַ יָד בָּהָם, שֶׁנְאָמָר (שמות כד) וְאֶל אַצְילֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יָדּוֹ. אֶפְעַל בַּי שֶׁנִּגְנַר דִּינָם לְשָׁלַח יָד בָּהָם. וְלֹטָה הִיא עֲנָשָׂם, מִשּׁוּם וַיְחִזֵּי אֶת הָאֱלֹהִים וַיָּאָכְלוּ וַיִּשְׁתַּהוּ. נִבְגָּסוּ, בְּשָׁאָכְלוּ וַשְׁתוּ, וְנִגְנַר עֲנָשָׂם בָּאוֹתָה שְׁעָה.

וְלֹא חָר בַּן רָאוּ שֶׁלֹּא שָׁלַח יָד בָּהָם בְּפָעַם רַאשׁוֹנָה, עָשָׂו ג"ב בְּשָׁנָה, וּמִבֵּין שְׁנִי הַכְּרוּבִים יָצָא לְהַבָּב וַגְּשִׁרְפָּו. כִּי לְכֹךְ הִיוּ הַכְּרוּבִים מִכּוֹנוֹנִים, בְּגַד אֹתָם הַכְּרוּבִים אֲשֶׁר בָּגַן עַדּוֹ.

וְלֹא חָר שְׁפָתָgo, צוּה לְאַהֲרֹן וְלִפְנֵהֶנְים הַבָּאִים אַחֲרָיו, לְהַמְּגַע
עִצְמָם מִן הַיּוֹן, בְּבוֹאָם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד, בַּדִּי שֶׁלָּא
יִבְנֶסֶוּ וַיִּמְצָא לְבָם בְּגִאות וּבְגִסּוֹת הַרְיוֹת.

אמָר רַבִּי, תְּרִי עֲנֵנִי אַינְנוּ דָלָא מִתְיִשְׁבֵי כְּחַדָּא, יִנְא
וּפּוֹלְחֵן שְׁמֵיאָ. דְתַגְנִין תְּפִזְן, שְׁתוֹי אֶל יִתְפְּלֵל. וּבָנָ
שְׁבּוֹר, אֶל יִתְפְּלֵל. וְאֵם הַתְּפִלָּל, תְּפִלְתָּהוּ תְּזַעַבָּה.

וְאָמָר רַבִּי יוֹסֵי, שְׁבּוֹר הַמִּתְפִּלָּל קָאַלְוּ עַזְבָּד עַבְדָּה זָרָה.
וּמְנָא לְזָן, מִחְבָּה. דְכַתִּיב (שמואל א א) וַיַּחֲשַׁבָּה עַלְיָ
לְשָׁבּוֹרָה. וַיהֲשִׁיבָה וְאָמָרָה אֶל תְּהִזְן אֶת אַמְתָּה לְפָנֵי בַת
בְּלִיעָל. וְאָמָר רַבִּי יוֹסֵי, כְתִיב הַכָּא בַּת בְּלִיעָל, וּכְתִיב
הַתָּם, (דברים יא י' צָאו אֲנָשִׁים בְּנֵי בְלִיעָל, מַה לְהַלֵּן עַבְדָּה
זָרָה, אָפְּ בָּאָן עַבְדָּה זָרָה).

אמָר רַבִּי יִצְחָק, לִית לְךָ גּוּבְרִין דְאַתְקָרוֹן קְדִישֵׁין, בֶּר אַינְנוּ
פְּרִישֵׁי חַמְרָא. דְכַתִּיב בֶּל יְמִי הַוּרוּ לְה' קְדוֹשׁ יְהִיה.
וְאָמָר רַבִּי יִצְחָק, לִית לְךָ חַמְרָדְאַתְקָרִי חַמְרָ טֻוב, בְּחַמְרָא
דְאַרְעָא דִיְשָׂרָאֵל. וַיְתִיר עַל בְּלָהּוֹן, חַמְרָא דְגַלְילָא
עַילְאָה, דָלָא יְבִיל אַינְשׁ לְמִשְׁתִּי פְּלָגוֹת לוֹגָא מִינִיה.

רַבִּי אַלְעָזָר בֶּר רֵי שְׁמַעַן, אָוָל לְמַחְמֵי לְרֵי יוֹסֵי בֶּר שְׁמַעַן
בָּן לְקָוְנִיא חַמְזָוִי. יְהִבָּי לִיה לְמִיבֵּל עֲגָלָא תְּלִיתָהָא
רְכִיכָּא, פָתָח לִיה חָד כּוֹבָא דְחַמְרָא. חַמְזָוִג, וְהָוָא שְׁתִי,
מִזְגָּה וְהָוָא שְׁתִי. אָמָר לִיה אִיפְשָׁר דְשְׁמַעַת מַאֲבִיךָ, בְּפָתָח
הָוָא שְׁיֻעוּרָוּ שֶׁל כּוֹסֶם. אָמָר לִיה בְּמוֹת שְׁהָוָא, אַחֲת בְּחַמְינָה

וְאַחֲת בְּצֹנְגָן, אָבֵל לֹא שִׁיעַרְוּ רְבִנָן בְּכֹסֶךְ דָהִיא זְעִירָא.
וּבְחַמְרָךְ דָהִיא טְבָא. וּבְמַעֲזָהִי דָהִיא רְחַבָה.

וְאָמָר רַבִי יְהוּדָה, מִבּוֹלְבָל בְּדָעַתָו הִיא נָח בְשִׁיצָא מִן
הַתִּיבָה, בְּדִירָתָו עִם הַחַיוֹת וְהַרְמָשִׁים וְהַשְּׁרָצִים,
וּמִפְנֵי שְׁשָׁתָה מַעַט יַיִן, גַּשְׁבָר וְגַתְגָל.

וְאָמָר רַבִי יְהוּדָה בָא בְנָעַן וְסִרְסֹו, הַקִּין מִינָנו, וּמַצָּא עַצְמוֹ
מַסְוָרָס. דָכְתִיב (בראשית ט) וַיַּקְרַז נָח מִינָנו, וַיַּדַּע אֶת
אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ בֶןָו הַקְטָן. אֲשֶׁר רָאָה לֹא נָאָמָר, אֶלָא אֲשֶׁר
עָשָׂה לוֹ, שִׁפְרָסֹו. וּלְפִיכָךְ קָלְלוֹ, שֶׁגָּאָמָר (שם) וַיֹּאמֶר אֱרוֹר
בְנָעַן עַבְדָּים יְהִיא לְאָחִיו.

רַבִי פָתָח, (שם ח) וַיַּרְחֵה ה' אֶת רֵיחַ הַגִּיחָה וַיֹּאמֶר לֹא אָסֶף
לְקָלֵל עוֹד אֶת הָאָדָם בְּעַבוּר הָאָדָם. בְשִׁיצָא נָח מִן
הַתִּיבָה, פָתָח עַיִנָיו, וַיָּרָא אֶת כָל הָעוֹלָם בְּלֹא חִרב, הַתְּחִיל
בּוֹכֶה עַל הָעוֹלָם. אָמָר, רְבּוֹנוֹ שֶׁל עַוְלָם, אָמָם בְשִׁבְיל חַטָּאת
הָאָדָם, או בְשִׁבְיל הַשׁוֹטִים תָאַבֵד עַוְלָם, לִמְהַ בְּרָאתָם, או
הָאֵי, או הָאֵי. אַיתָ לְךָ לְמַעַבָד או דְלָא תְבָרֵי אַיִנָשׁ, או דְלָא
תִּיבַד עַלְמָא. הַעֲלָה עַזְולָות, וְקָם וְהַתְּפִלֵל לִפְנֵי, וְאַוְתָו הַרִיחַ
עַלְהָ לִפְנֵי הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא, וְעַרְבָ לֹו.

אָמָר רַבִי, נִירִיחוֹת עַלְוָוָה לִפְנֵי, רֵיחַ עַוְלָתוֹ, וְרֵיחַ תְּפִלָתָו,
וְרֵיחַ מַעֲשָׂיו. וְלֹא הִיא רֵיחַ בְּעוֹלָם דְגִיחָא קְפִיה,
בְאַוְתָו הַרִיחַ. וּלְפִיכָךְ צֹוָה וְאָמָר, (במדבר כח) רֵיחַ גִיחָי
תִשְׁמְרוּ לְהַקָּרֵיב לִי בְמַוְעַדָו. בְלֹוֹמֶר רֵיחַ שְׁהַקָּרֵיב נָח לִפְנֵי,

תִשְׁמַרוּ לְהִקָּרֵיב לִי, רִיחַ עוֹלָה וְתִפְלָה, וּכְשֶׁרוֹן מְעֻשִׁים.
רַבִּי אַיּוֹ אָמַר, נַחַת חַבֵּם הִיה, וְהִיה מְבִין לְחִישָׁת וְצְפָצָוף
כָּל הַגְּבָרָאִים וּרְמִזְוֹתָם, וּכְשֶׁהִיה בְּתִיבָּה, אָמַר יָודָע
אֲנִי שְׁאֵין פְּקַח בְּעוֹפּוֹת בְּמוֹ הַעֲזָרָב, לְמִידָּע מִנִּיה סִמְנָא
בְּעַלְמָא, מִיד וַיְשַׁלַּח אֶת הַעֲזָרָב.

אָמַר רַבִּי חִיאָא, וְהִיאֵך עַבֵּיד הַכִּי, וְהִאָמַר רַבִּי בּוֹ, אָסּוּר
לְאַסְתַּכְלָא בְּאַלְיוֹן מְנַחָּשִׁי בְּעֹופִי דְּשָׂמִיא, וְהִרְיֵה הוּא
בְּכָל לֹא תִנְחַשׁו וְלֹא תִעֲגַנְנוּ, אֲפִילוּ כָּל נִיחָוֵשׁ בְּעַלְמָא.
אַלְאָא אָמַר רַבִּי חִיאָא, לְפָה שְׁלָח אֶת הַעֲזָרָב. דָּאָמַר רַבִּי
חִיאָא, מְצַטְעֵר הַוָּה נַח טַפִּי עַל אַוְבָּדָא דְּעַלְמָא. אָמַר
רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יַדְעַתִּי בַּי אַתָּה רְחוּם, וְאַתָּה לֹא רְחַמְתָּ עַל
עוֹלָמָה, וְגַהֲפָךְ רְחַמְנוֹתֶךָ לְאַכְזָרוֹת, אַתָּה לֹא רְחַמְתָּ עַל
בְּגִיה, יֵצֵא זֶה שְׁאֵינוֹ מְרַחֵם עַל בְּגִיה, וְגַהֲפָךְ לְהָם לְאַכְזָרוֹי,
וּלְפִיכְךָ שְׁלָח אֶת הַעֲזָרָב, רַמְנוּ הוּא דְּקָא רַמְנוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וּבַי לֹא בְּתִיב בֵּיה אִישׁ צְדִיק תְּמִימָה הִיה,
וְהִיאֵך הַטִּיחָה דְּבָרִים בְּלֵפִי מְעָלה. אָמַר רַבִּי חִיאָא,
מְרוֹב צָעָרוֹ הוּא דָאָמַר, דְּהָא תְּנַנֵּן, מְנַיֵּן שְׁאֵין דְּגִינֵּן אֶת
הָאָדָם לְפִי צָעָרוֹ, שָׁגָאָמַר (איוב לד) אִיּוֹב לֹא בְּדָעַת יַדְבֵּר
וּדְבָרֵיו לֹא בְּהַשְּׁכָלָה. אָף עַל פִּי שְׁהַטִּיחָה דְּבָרִים בְּלֵפִי מְעָלה,
אֵין דִּינֵּנוּ בְּמַזְדֵּה, אַלְאָ בְּאָדָם בְּלֹא דְּעַת, לְפִי צָעָרוֹ.
וְלֹא רְצָחָה הַעֲזָרָב לְהַלּוֹד בְּשְׁלִיחָתוֹ, מִפְנֵי שְׁמַתּוֹקָן הוּא
לְשְׁלִיחָות אַחֲרָת, לְפִרְגָּס אַלְיָהוּ, שָׁגָאָמַר (מלכים א יז)

וְהַעֲרוֹבִים מַבִּיאִים לוּ לְחֵם וּבָשָׂר, וְלֹא רֶצֶח לְעֹשָׂות
שְׁלִיחִיתוֹ, עַד יִבְשֶׂת הַמֵּימִינִים מֵעַל הָאָרֶץ, שְׁהִיה עַל יָדִי
שְׁבוּעָת אֲלֵיכֶם. בֵּין שְׁرָאָה נָח שֶׁלָּא עָשָׂה בְּהוֹגֵן, שֶׁלָּח אֶת
הַיוֹנָה.

וַיֹּאמֶר רַبִּי בָּזֶן, תָּרִי עֲנֵנִי רַמּוֹן בָּה, חֶדֶא, דְּבָתִיב (הושע ז)
בַּיוֹנָה פּוֹתָה אֵין לֵב, בְּלוֹמֶר מַרְבָּ צָעָרִי, אֵין לֵבִי עַמִּי
וְגַפְתָּה. אַחֲרִינָא, אָמַר נָח, אֵין בְּכָל הַעוֹפּוֹת דִּיקְסָבּוֹל
מִתְתַּחַת בְּלֹא סְרָבּוֹנוֹת, בַּיוֹנָה. וְלִפְיכָךְ גַּמְשָׁלָו יְשָׁרָאֵל בַּיוֹנָה.
אָמַר נָח, כֵּה יָאוֹת לְנָא לְמַסְבֵּל כֵּלָא, בְּלֹא סְרָבּוֹנוֹתָא,
וְלִפְיכָךְ וַיַּשְׁלַח אֶת הַיוֹנָה.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נָורי, נִטְלַל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֶת שֵׁם בָּן
נָח, וְהַפְּרִישׁוֹ לְכָהֵן עַלְיוֹן, וְלִשְׁרָתוֹ. וְהַשְּׁרָה שְׁבִינָתוֹ
עָמוֹ, וְקָרָא שְׁמוֹ מִלְּבֵי צְדָקָה מִלְּךָ שְׁלָמִים. וְהִיא יִפְתַּח אָחִיו לְזִמְדָּר
תּוֹרָה מִמְּנָנוֹ בַּמְּדָרְשׁוֹ, עַד שְׁבָא אַבְרָהָם, וְלִמְדָר תּוֹרָה
בַּמְּדָרְשׁוֹ שֶׁל שֵׁם. וְנִתְעַסֵּק הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בַּאַבְרָהָם,
וְנִשְׁתַּבְּחוּ בְּלֹא הָאֶחָרים. בָּא אַבְרָהָם וְהַתְּפִלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא, שְׁיִשְׁרָה שְׁבִינָתוֹ תָּמִיד בְּבֵיתוֹ שֶׁל שֵׁם, וְהַזְּדָה
לוֹ, שֶׁנִּאמֶר (תְּהִלִּים ק) אַתָּה כָּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבָרָתִי מִלְּבֵי צְדָקָה.
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, וְלֹא יִפְתַּח הוּא הַגָּדוֹל, לִמְה שֵׁם נִטְלַל
הַבְּהִוָּנה. בְּשִׁבְיל שְׁהִיה תָּמִיד עוֹסֵק בְּתּוֹרָה, וְפִירֶשׁ
מִדְרָכֵי הַעוֹלָם. וְמַאֲין הָיָה לוּ תּוֹרָה. אֶלָּא אָדָם הַרְאָשׁוֹן יְדֻעַּ
הַתּוֹרָה, וְהַנִּיחָה בְּקַבְּלָה לְשִׁתְּבָתְבָת בְּנָנוֹ, וְאַחֲר כֵּה בָּאָה לִידָּה

חנוך, עד שבא לשם והיה מתרשם תמיד בה. אמר לו ר' יוסי, אם התורה הייתה במדרשו של שם, לטה הוציאך הקדוש ברוך הוא לצאות לבני נח אותן שבע מצות שנצטוין, שהרי בתורה נכתבו קודם לכך, אלא אמר רבי יצחק, בשעה שהמבול בא לעוזם, ונגנסו לתיבה, מרוב צערם נשתקה משם, עד שבא הקדוש ברוך הוא ויחידש להם אותן שבע מצות.

אמר רבי יוסי, חס ושלום לא נשתקה התורה ממנה, אלא אמר הקדוש ברוך הוא, אם אומר להם שישמרו כל תורה, יפרקו כל העול מהם, באחרים שאמרו (איוב כא) ודעך דרכיך לא חפצנו. אלא אתן להם דברים מועטים, ויישמרו אותם.

עד שיבוא מי שישמר בollowה, והוא אברהם, שנאמר (בראשית ט) עקב אשר שמע אברהם בקלי ויישמר משמרתי מצותי חקוטי ותורתני. דהיינו שלמד משים התורה, קיבל על עצמו שישמר התורה בollowה, ולפיכך בירר להם הקדוש ברוך הוא שבע מצות מן התורה כדי שישמרו אותם.

תנו רבנן, מה השיב הקדוש ברוך הוא לנח, כשה יצא מן התיבה וראה כל העולם חרב, והתחילה לבבות עליון, ואמר, רבונו של עולם, נקראת רחום, היה לך לרחם על בריותך.

השיבו הקדוש ברוך הוא, רעיית שטייא, בען אמרתך לא, ולא

בזומנָא דאמְרִית לְךָ בַּלְיִשְׁנָא רַכִּיבָא, דְּכַתִּיב (שם ו)
עֲשֵׂה לְךָ תְּבַת עַצְיִ נֶפֶר כּוֹ, וְאַנִּי הַנִּגְיָן מְבִיא אֶת הַמְּפֻלָּב כּוֹ,
לְשִׁיחַת כָּל בָּשָׂר כּוֹ, וַיֹּאמֶר הָיָ לְנָחָ כּוֹ, כִּי אַתָּךְ רָאִיתִי
צְדִיק לְפָנַי בְּדוֹר הַזֶּה, כּוֹלִי הָאֵי אַתְּעַבְּבִית עַמָּה, וְאַמְרִית
לְךָ, בְּדִיל דְּתַבְּעִי רַחֲמִין עַל עַלְמָא. וּמְבָדֵין דְּשִׁמְעַת
דְּתַשְׁתִּיזְבָּאת בְּתִיבוֹתָא, לֹא עַל בְּלַבְךָ בִּישׁוֹתָא דְּעַלְמָא,
וְעַבְדַּת תִּיבוֹתָא וְאַשְׁתְּזַבְּתָא. וְכַעַז דְּאַתְּאַבְּיד עַלְמָא,
פְּתִיחַת פּוֹמֶד לְמַלְלָא קָדְמִי בְּעֵינֵינוּ וְתַחֲנוּנִין.

בֵּין הַחֹזָא נָחָ כָּה, הַקָּרִיב עַלְלוֹן וְקָרְבָּנִין, דְּכַתִּיב (שם ח) וַיַּקְרֵה
מִפְּלָה הַבָּהָמָה הַטְּהוֹרָה וּמִפְּלָה הַעֲזָבָה וַיַּעַל עַזְוָלוֹת
בְּמַזְבֵּחַ.

אמר רבי יוחנן, בא וראה מה בין הצדיקים שהיו לישראל
 אחריך, ובין נת. נת לא הגין על דורו, ולא התרפלל
 עליו באברהם. וכיון האמר הקדוש ברוך הוא לאברהם,
 בעקת סדום ועמורה כי רבתה, מיד וניגש אברהם ויאמר.
 והרבה דברים בנגד הקדוש ברוך הוא, עד ששאל שם
 ימצא שם עשרה צדיקים, שיכפר לכל הדור בשビルם,
 וחשב אברהם שהו י' בעיר, עם לוט ואשתו ובניו ובנותיו,
 וחנתנוו, ולא לבן לא התרפלל יותר.

בא משה והгин על כל הדור, וכיון שאמר הקדוש ברוך הוא
 למשה, ישראל חטא, סרו מהר מן הקרקע. מה בתיב
 ביה, (שמות לט) ויחל משה. מהו ויחל. מלמד שהתרפלל עד

שאחתו חלה. רבנן אמר, לא הגיח משה להקדוש ברוך הוא, עד שנתן נפשו עליהם מן העולם הזה וממן העולם הבא. דבതיב, (שם) ועתה אם תsha חטאתם ואם אין מלחני נא מספרק אשר כתבת.

אמר רבי יוסף מהבא, (תהלים קו) ויאמר להשמידם לוילו משה בחירוז עמד בפרץ לפניו. ובין כל הצדיקים הגינו על דורות, ולא הגיחו מדת הדין לשלוות בהם.

ונח התעכבר עמו הקדוש ברוך הוא, ואמר ליה רבוי דברים, שמא יבקש עליהם רחמים, ולא השגית, ולא ביקש עליהם רחמים, ועשה התיבה ונאבד כל העולם.

רבי אליעזר ורבוי יהושע והוא יתבי בפלבי טבריא, אמר רבי יהושע, רבי, מה ראה נח שלא בקש רחמים על דורו. אמר לו, אפילהו הוא לא חשב בלבו שימלט. مثل, לモזיא אשכול ענבים שאינם מבושלים, בין הבוסרים, דאלו הוה בין ענבים מבושלים, לא הו כלום.

משמע, דבතיב (בראשית ז) כי אתה ראיית צדיק לפני בדור הזה. היה ליה למייר צדיק לפני, מהו בדור הזה. בלוּמָה, לפי הדור. ולפיכך לא בקש רחמים, אמר בלבו ולואי שאבקש רחמים עלי ואמלט, וכל שבן שאתפְּלֵל על אחרים.

לבדת אמר רבי אליעזר, על כל דא, היה ליה למתרבע רחמיין על עלא קמי קודsha בריך הוא, דגיחא

לייה, מאן דאמר טבא על בנויה.

מןא לנו, מגדעון בר יואש, שלא היה זפאי, ולא בר זפאי, ומשום דאמר טיבותה על ישראל, מה כתיב ביה.
(שופטים ו) ויאמר לו ה' לך בכחך זה והוזעך אתה ישראל מיד מידין. מהו בכחך זה. טיבותה דא דאמרת על בני, יהא לך חילא סגיאה, לשיזובותהון מן ירדא דמדין.

יעוד אמר רבי אליעזר, אף על פי דיהוי אדייקא רבקה מקבל עלמא, ווימר בישא קמי קודשא בריך הוא, אי דלטוריין על ישראל, עונשיה סגיאמן כלhonein. ולא אשכחנא אדייקא טבא באלויהו בכל דרא, ומשום דאמר דלטוריין על ישראל, דכתיב (מלכים א יט) כי עזבו בריתך בני ישראל את מזבחותיך קרסו ואת נבייך הרגו בחרב, ביה שעתא אבאייש סגיא קמיה.

תא הווי מה כתיב ביה. (שם) ויבט והגה מרראשתו ענת רצפים. מהו רצפים. אמר הקדוש ברוך הוא, כדיין יאות למכיל, מאן דאמר דלטוריין על בני.

אמר רבי אליעזר, מי דכתיב, (שם) וילך בכח האכילה היה ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלים (חויה). וכי בכח אכילת עונת רצפים אויל כולי האי.

אבל אמר רבי אליעזר, השליך הקדוש ברוך הוא דורמייה על אליהו, והראהו ענינה דמשה, דיתיב קמיה ארבעים ימים וארבעים לילון, ומקדין דהוה תפמן, עבדו

ישראל ית עגלה. ובגין דהוה ארבעין יממין וארבעין לילון
דלאם לא אבל, ומיא לא שתי, לא עדי מטהן עד דמהל
להון קידשא בריך הוא.

אמר ליה לאליהו, כד הוה לך למעבד, ועוד הוה לך למחזוי,
האינו בני בני רחימאי, דקבילו אוריתא בטורה
דחוירב, ודא הויא דכתיב, וילך בכם האכילה היה
ארבעים يوم וארבעים לילה. דחزا עניינה דמשה,
דאישתהי קמיה ארבעין יממין וארבעין לילון. עניינה
דישראל, דקבילו אוריתאה בטורה דחוירב. ודא הויא
דכתיב, (שם) עד הר האלים חרב.

אמר רבי יצחק, לא זו אליו שם, עד ששבע לפני
הקדוש ברוך הוא, להורות זכותו של ישראל תמיד.
ובכל מי שעוזה זכות, הוא מקדים ואומר לפני הקדוש ברוך
הוא, לך ובה עשה עבשו פלוני.iae אין זו שם, עד שיכתבו
זכותו דההוא גברא. דכתיב, (מלachi 5) ויבתב ספר זכרון
לפניו.

אמר רבי יהודה בן פזי, מה היה עונשו של נח, שייצא חגר
ברגליו מן התיבה, ושב ונתבזה, והתולץ עליו בנו,
יעשה לו מה שעשה.

אמר רבי אלעזר, בא וראה כמה יש לאדם ללבת בדרך
ישרה. בא וראה מפני שפטל יעקב הברכות מעשו
ברמות. תדע לך, שלא ניתן רשות לשום אומה בעולם

לְהַשְׁתָּעֵבְד בִּיְשָׂרָאֵל, וְלֹתִי אֹמֶה שֶׁל עֲשֹׂו.

רבי פָתַח בְּכֶנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגַגְד הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא, וַיִּשְׁלַח
אֶת הַעֲזָרָב, דָאָמַר רַבִּי פְנַחַם, בְּתִיב, (שמואל ב טו) וַיֹּאמֶר
דָוד כו', קַוְמוּ וְגַבְרַתָּה כִּי לֹא תְהִיא לִנוּ פְלִיטָה מִפְנִי
אֲבָשְׁלוֹם. וְאָפַעַל פִי שְׁבָרָח, מַאי בְּתִיב בֵיה, (תהלים ג) מִזְמָרָ
לְדָוד בְּבָרְחוֹ מִפְנִי אֲבָשְׁלוֹם בָנו. וְאָפַעַל פִי שְׁהִיא בּוֹרָח
וְגַרְשָׁן מִמְלָכָותָו, לֹא מַנְעֵעַ עָצָמוֹ מַלְוָמֵר שִׁירָה לִפְנֵי הַקָּדוֹש
בָּרוּךְ הוּא, וְלֹשֶׁב וְלֹהַתְחַנֵּן לִפְנֵיו. וַיִּשְׁלַח אֶת הַעֲזָרָב, זֶה
דָוד, שְׁהִיא קוֹרָא עַמְּהָן תָּמִיד בְּעִירָב.

דָבָר אֶחָר, הַעֲזָרָב שָׁבָא מִיהוּדָה, שִׁגְקָרָא עֲזָרָב, שָׁגָאָמָר,
(בראשית מא) אֲנָכִי אַעֲרַבָנו. הַעֲרָב בְּתִיב, בְּלֹא וְאוֹ. אָמַר
רַבִּי פְנַחַם, לְפָה נִקְרָא שְׁמוֹ עֲזָרָב, שְׁהִיא הַוְלֵד בְּהָרִים
בְּעִירָב. וְהִיִּנוּ דָאָמַר לְשָׁאָול, (שמואל א כו) בְּאֵשֶׁר יַרְדַּף הַקְרָא
בְּהָרִים. אָמַר לוֹ, שְׁמַתְבֵּן לְהִיּוֹת בְּקוֹרָא בְּהָרִים, בְּתִיב הַבָּא
קוֹרָא, וּבְתִיב הַתָּם, (תהלים קמ"ז) לְבִנֵי עֲזָרָב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ.
*) וַיֹּאמֶר רַבִּי פְנַחַם, בָא וַיַּרְא מַה בֵין מַלְכֵי יְהוּדָה לִמְלָכֵי
יִשְׂרָאֵל. שְׁלַח הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא לְדָוד, וְגַרְשָׁהוּ מִמְלָכָותָו,
וּמִיד שָׁב בְּתִשְׁוָבָה לִפְנֵי הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא. וְאֶל תִּתְמַה עַל
זֶה, וְאַפִּילוּ מִנְשָׁה מֶלֶךְ יְהוּדָה, שְׁהִיא רְשָׁע, מִיד שָׁב
בְּתִשְׁוָבָה לִפְנֵי הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא, וְלֹכֶחֶ אֹמֶנוֹת אֶבֶוֹתָיו,
וְשָׁב לִמְלָכָותָו.

וְזֶה שָׁבָא הַבְּתוּב לְהֹרֹזֶת, וַיִּשְׁלַח אֶת הַעֲזָרָב, זֶה דָוד,

שְׁהִיא קֹרֵא תָּמִיד בַּעֲזָרֶב, וְשַׁלְּחוֹן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִפְּלִכּוֹתָו, וְהוֹצִיאוֹ מִבֵּיתוּ, וְמַה בַּתִּיב בֵּיהַ. וַיֵּצֵא יָצֹא וְשֻׂוֹבָב. דְּבַתִּיב, (شمואל ב טו) וְדָוד עַלְהָ בְּמַעַלָּה הַזִּיתִים עַלְהָ וּבָוֹכָה וּרְאֵשׁ לוֹ חִפּוּי. הִיא יָצֵא וְשָׁב בַּתִּשׁוֹבָה, וּמְתֻזָּה עַל חַטָּאתָיו, וּמְבַקֵּשׁ רְחִמִּים עַלְיָהָם, וַיַּדַּע בַּי חַטָּאתָיו עָשָׂו לוֹ שְׁגִשְׁלָח מִפְּלִכּוֹתָו וְנִגְרָשׁ.

וּבָכְלָךְ דָּבָר וְדָבָר דְּחַטָּאתָ גְּרִים בְּמִלְכּוֹתָו, או בְּיִשְׂרָאֵל, הִיא תֹּולָה הַדָּבָר בּוֹ, וְהַזָּה יְדַע דְּהֹוּא הִיא גְּרִים. עַד יִבְשֶׁת הַמִּים, שְׁהַשִּׁיבוּהוּ לֹא עַלְיָה הַדָּבָר, אֶלָּא אֶל שָׁאוֹל וְאֶל בֵּית הַדָּמִים.

תֵּא חִזֵּי, דְּבַתִּיב (שם כא) וַיָּהִי רָעַב בִּימֵי דָוד שֶׁלֹּשׁ שָׁנִים שָׁנָה אַחֲרֵי שָׁנָה וַיִּבְקַשׁ דָוד אֶת פְּנֵי הָיָה, דָסְבָּר דְּהֹוּא הַזָּה גְּרִים, אָמַר לַיְהָ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, לֹא עַלְיָה זֶה אֶלָּא עַל שָׁאוֹל. עַד יִבְשֶׁת הַמִּים, הִיא תֹּולָה הַבָּל בְּעַצְמוֹן, וּמִיד הִיא שָׁב בַּתִּשׁוֹבָה. וְאֵז לֹא הָזַרְךָ לְחַזּוֹר בַּתִּשׁוֹבָה, שְׁהַדָּבָר לֹא בָּא בְּשִׁבְילוֹ. הַדָּא הוּא דְּבַתִּיב, (בראשית ח) וַיֵּצֵא יָצֹא וְשׁוֹב עַד יִבְשֶׁת הַמִּים, דָאֵז לֹא הִיא הַדָּבָר תָּלוּי בּוֹ.

אָמַר רַבִּי פְּנַחַם, רָצָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִנְסֹות אֶת יִשְׂרָאֵל, וְשַׁלְּחוֹן לְבָבָל. שָׁנָא מָר, (שם) וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאָתוֹ, וּזְבַּחַת יִשְׂרָאֵל. רָאָה מַה בַּתִּיב בָּהּ, וְלֹא מִצְאָה הַיּוֹנָה מִנּוֹחָ לְכֹף רְגֵלָה. שְׁהַכְּבִיד עַוְלָה מֶלֶךְ בָּבָל, בָּרָעַב וּבְצִמְא וּבְהַרְיגָת צְדִיקִים הַרְבָּה. וּמְשׁוּם כּוֹבֵד עַוְלָה, וְתַשְׁבֵ אֶלְיוֹן

אל הַתִּיבָה, וְחוֹרֶה בַּתִּשׁוֹבָה וְקַבֵּלה.

חֲטֹאָה בְּגַסְתִּים יִשְׂרָאֵל בְּמִתְחָלָה, וַיּוֹסֵף לְהַגְלוֹתָם, שֶׁגָּאמָר
(שם) וַיּוֹסֵף שָׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאָתוֹ, בְּגַלוּת אַחֲרַת שֶׁל
יְנוּן. דָּאָמָר רַבִּי יְהוֹדָה, גָּלוּת יְנוּן אַחֲשִׁיךְ פְּגִיהָוּן דִּיְשָׂרָאֵל
בְּשׂוֹלִי קְדָרָה.

וּמְרוֹב צְעָרָם וְדוֹחָקָם מַה בְּתִיבָה. וְתַבָּא אַלְיוֹ הַיּוֹנָה לְעַת
עָרָב. מַה לְעַת עָרָב, דְּלֹא הָוֹה נְהִירָא לְהַזּוֹן שְׁעַתָּא
דְּרִיוֹחָא, בָּמָה דְּהָוַת עַבְדִּיא בְּקַרְמִיתָא, וְאַתְקַטְּלִי צְדִיקִיא,
וְאַתְחַשְּׁךְ יְמָמָא, וְאַעֲרִיב לְהַזּוֹן שְׁמַשָּׁא וְלֹא יְכַלְּין לְמַיְקָם מִן
קָדָם דּוֹחָקָא סְגִיאָה דְּהָוַי עַלְיהָוּן, שֶׁגָּאמָר (ירמיה ד') אוֵי לְנוּ בֵּי
פָּנָה הַיּוֹם בֵּי יָנְטוֹ צְלָלִי עָרָב. בֵּי פָּנָה הַיּוֹם, אַלְיוֹ הָן צְדִיקִיא
הַמְּאִירִים בְּשֶׁמֶשׁ. בֵּי יָנְטוֹ צְלָלִי עָרָב, שֶׁגַּשְׁאָרוּ בְּעוֹלָלוֹת
בְּצִיר וְזֹהוּ לְעַת עָרָב וְלֹא בָּזָמֵן דְּגַהְיָרִין לְהַזּוֹן צְדִיקִיא
בְּשֶׁמֶשׁ.

(בראשית ח) וְהַגָּה עַלְהָה וַיְתִּרְפֵּבְּ פִּיהָ. לוֹלִי שְׁהַעַיר הַקָּדוֹשׁ
בְּרוֹךְ הוּא רוח הַפְּהָנִים, שְׁהִיוּ מְדֻלִּיקִין גְּרוֹת בְּשָׁמָן
וַיְתִּ, אַזְּיָא אַבְדָּה פְּלִיטָה יְהוּדָה מִן הָעוֹלָם. וּבְכָל פָּעָם וּפָעָם
שְׁבָה בַּתִּשׁוֹבָה וְגַתְקַבְּלָה. אָמָר רַבִּי פְּנַחַם, חַווּן מִן גָּלוּתָא
רַבִּיעָא, דְּעַדְיוּן לֹא שְׁבָה, וְהַכְּלָל תָּלוּי בַּתִּשׁוֹבָה.

וּמְרַב רַבִּי פְּנַחַם, אֵין לְהַזּוֹן בְּכָל פָּעָם וּפָעָם, שְׁלֹא הַתְּעַכֵּב
הַקָּדוֹשׁ בְּרוֹךְ הוּא גַּזְרָה דִּינָא שֶׁל בְּגַסְתִּים יִשְׂרָאֵל, שְׁבָע
שְׁמִיטָין, וְשָׁבָע יוּבָלוֹת, שֶׁמְאָתָחָזָר בַּתִּשׁוֹבָה. הַדָּא הוּא

דְבַתִּיב, (בראשית ח) וַיַּחֲלֹל עוֹד שֶׁבַע יָמִים אַחֲרִים, בְּרֵ מֶן קָדְמָאִי.

וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה, בְּגָלוֹת אַדְםָוָם. וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אַלְיוֹ עוֹד, דַעַד הַיּוֹם לֹא חִזְרָה בַתְשׁוֹבָה, וְלֹא הַעֲרָה רַוְתָה. דָאָמַר רַבִּי פְנַחַם, אַלְמָלִי חִזְרָה בַתְשׁוֹבָה לֹא גַשְׁתִּירָה בְגָלוֹת יוֹמָא חַדָּר. רַבִּי אַלְיעָזָר אוֹמֵר, כֹל הַגָּלוֹת שְׁגָלָתָה בְגָנְסָת יִשְׂרָאֵל, נָתַן לָהּ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא זָמָן וּבָזָן, וְגַתְעֹרָה תִמְיד בַתְשׁוֹבָה, וְגָלוֹת הַאֲחִרּוֹן אֵין לוֹ קַץ יוֹמָן, אַלְאָ הַכְלָל תָלוּי בַתְשׁוֹבָה. שְׁגָנָאָמַר, (דברים ל) וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹהֵיךְ וְשָׁמַעַת בְּקֹולוּ. וּבְתִיב, (שם) אֵם יְהִיה גַדְחָה בְקָצָה הַשָּׁמִים מִשֵּׁם יַקְבָּצָד ה' אֱלֹהֵיךְ וּמִשֵּׁם יַקְבָּצָד.

אָמַר לֵיהּ רַבִּי עֲקִיבָא, אֵם בָּנָן, הַיְאֵךְ יְהָא רָא לְהַתְעֹרְרָא בּוֹלְהָזָן פְחָדָא בַתְשׁוֹבָה, מֵאַנְדָהָוִי בְסִינְפִּי שְׁמִיאָ, וּמֵאַנְדָהָוִא בְסִינְפִּי אַרְעָא, הַיְיָה יַתְחַבְּרוֹן פְחָדָא לְמַעַבָּד תִשׁוֹבָה.

אָמַר לוּ רַבִּי אַלְיעָזָר, חַיְיךְ, דָאֵי יְחִזְרוֹן בַתְשׁוֹבָה רִישֵׁי בְגִינְשָׁתָא, אוֹ חַדָּא בְגִינְשָׁתָא, בְזָכוֹתָם יִתְכִּנְשָׁ כָל גָלוֹתָא, דְקוּדְשָׁא בָרֵיךְ הוּא אִסְתָּבֵר תְדִירָא, אִימְתֵּי יְחִזְרוֹן, וַיַּעֲבֵד לְהֻזָן טָבָא, דְבַתִּיב (ישעה ל) וְלֹבֶן יַחֲפָה ה' לְתַנְגָּבָם. מַחֲפָה תִמְיד אִימְתֵּי יַעֲשֵׂו תִשׁוֹבָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, אִיתָא הָא, בְהָא דָאָמַר רַבִּי פְנַחַם, דְבַתִּיב וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אַלְיוֹ עוֹד. לֹא נָאָמַר וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב

אליה, אלא היא לא יספה שוב אליו, מقلל מהו מזומן
ומחבה אימתי תשוב.

רבי הוה יתיב יומא חד, והוה מסתכל בהא מילתא, דכתיב
(דברים ז) בצר לך ומצואך כל הדברים האלה באחרית
הימים ושבת עד כי אלהיך ושמעת בקהלו. אמר, מה הא אמר
משה דיהוי בסוף יומיא, כל אינון עקתוין הא אתה,
ותשובה עדבען לא אתעכידא.

עד מהו יתיב, אתה אליו זכור לטיב, אמר ליה, רבי
במאי אתעסفة. אמר ליה בהאי דאמرا תורה, רבד
יתון עקתוין לישראל בסוף יומיא, דיעבדין תשובה
לאלתר, דכתיב באחרית הימים ושבת, ועד בען לא תבו
בתויבתא.

אמר ליה חיך רבי, בהאי מילתא אתעסף קודשא בריך
הוא יומא דין, אתה מיכאל אפוטרופסא רביה
דילחzon, ובאי דאימתי יפקון בנוחי רחימוהי מתחות גלוותא
דאדרום. אמר, אתה בתבת באורייתך, רבד יסבלוין אינון
עונשין על מה דעבדו, מי בתיב. (שם) כי אל רחום ה'
אליהיך.

אמר ליה, ייתי סמאל אפוטרופסא דאדרום ויטען עמייה
קמא. אתה סמאל. וטען מיכאל מלתא דא,
ברבקדיםיתא. אמר סמאל, מארי דעתמא, אתה הוा
דאמרי דתהי בנישתא ישראל תהות שלטנא דאדרום,

עד דיהוֹן זָכָרְיָה, וְהִיא בְּלַהֲוֹן חַיִיבֵין עד יוֹמָא דְּינָן.
בֵּיהֶ שְׁעַתָּא אֲנוֹיִפְיהֶ קְוִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל דָּאָמַר דְּלַטְוָרָא
עַל בְּנוֹהִי, וְעַרְקָת תְּלִתָּא אַלְפִי מִילְין. וְאָמַר לְמִיכָּאֵל,
מִיכָּאֵל הָוָה לְךָ לְמַהְיוֹ שְׁפֵיל לְרִישָׁה דְּקָרָא, דְּכָתִיב וְשְׁבָתָ
עד ה' אֱלֹהִיךְ וְשְׁמַעַת בְּקוֹלוֹ, וְאַחֲרָךְ כְּתִיב בַּיְם אֶל רְחוֹם
ה' אֱלֹהִיךְ.

אָמַר מִיכָּאֵל, מָאֵרִי דְּעַלְמָא, הָוָה לְךָ לְרַחֲמָא עַלְיִיחְוָה, אַתָּה
רְחוֹם, וְכֵךְ אַתְּקָרִיאָת. אָמַר לֵיהֶ אָוְמָאָה אָוְמִיתִי
בְּיוֹמָא דְּאַתְּגִּזְרָא דִּינָא קְדֻמָּאי, עַד דֵּי יְהוּבָן. וְאֵי בְּנִישָׁתָא
דִּישְׂרָאֵל, אָפְתָחָת תְּשׁוּבָה בְּעִינָא דְּמַחְטָא, אַנְאָ אָפְתָח לְהָ
תְּרַעֵין רְבָרְבִּין.

רְבִי יְהוּדָה אָמַר, הֵא חֹזֵי, הָאֵי דְּכָתִיב בְּיַעֲקֹב (בראשית ל'ב)
וַיּוֹתַר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיַּאֲבַק אִישׁ עַמוֹּ עַד עַלוֹת הַשָּׁחָר.
בֵּיהֶ וַיָּמָא אֲתִיהָבָא רְשׁוֹתָא לְבַל חִילִי דְּשָׁמִיא, לְאַינְנוּ
רְבָרְבִּין דְּאַתְּמָנוּן עַל מְלָכָותָא, וְאַתְּפָרְשָׁו אַלְיָן לְשַׁלְּטָה
עַל אַלְיָן, וְאֲתִיהָבָת רְשׁוֹתָא וְשׁוֹלְטָנָא לְרַבְּרַבָּא דְּאַדּוּם,
לְשַׁלְּטָה עַל אָוְמִיאָ.

בֵּיהֶ שְׁעַתָּא מָה בְּתִיב. וַיּוֹתַר יַעֲקֹב לְבָדוֹ, דַעַד בְּעַן לֹא הָוָה
לֵיהֶ בְּנִימְין וְלֹא אֲפּוֹטְרוֹפּוֹסָא בְּשָׁמִיא.
וַיַּאֲבַק אִישׁ עַמוֹּ, הֵין הוּא סְמָאל, רְבָא דְּאַדּוּם. וּבַעַ
הִתְּיִיחָבָ יַעֲקֹב תְּחֽוֹת שְׁעַבּוֹדָא דְּאַדּוּם, וּמְשׁוּם
וּבְוִתָּא רַבְּרַבָּא דְּהָוָה בְּיַעֲקֹב, לֹא אֲתִיהָבָ בִּידָה.

אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, בֵּיהֶ שְׁעַתָּא אֲתַבְגַּשׂ כֹּל חִילָּא דְשְׁמִיאָ,
וּבָעוּ לְמִטְעָן עִם סְמָאלָ, בְּגִינִיהָ דִיעָקָב. אָמַר קָוְדָשָׁ
בָּרִיךְ הוּא, לֹא אִיצְטָרֵיךְ יַעֲקֹב לְשֻׁוּם חַד מְגַבּוֹן, הָא זְכוֹתִיהָ
הַיְמָעוֹן עַמִּיהָ. מִיד וַיַּאֲבַק אִישׁ עַמוֹּ, טָעֵן עַמִּיהָ.
אָמַר רַבִּי יוֹדָא, תָּא חַווִּ, מַה בְּתִיב בֵּיהֶ. (שם) וַיַּרְא בַּיּוֹם
יְבֹול לוֹ, דְהֹהָה סְגִיאָה זְכוֹתִיהָ, וְלֹא יִבְיל בְּטַעַנְתִּיהָ
לְאַשְׁתַּعַבְךָ יַעֲקֹב תְּחוֹת יְהָא דְאָדוֹם. מִיד וַיַּגַּע בְּכֶפֶת יְרִכּוֹ.
אַלְיָין אַיִנוֹן בְּנוֹהִי נְפָקֵי יְרִכּוֹ.

בֵּיהֶ שְׁעַתָּא אֲתַחַלֵשׂ יַעֲקֹב, וְלֹא יִבְיל לְמִטְעָן עַמִּיהָ, הַבְּתִיב
וַתַּקְעַ בְּפֶתַח יְרִיךְ יַעֲקֹב בְּהַאֲבָקוּ עַמוֹּ, בְּאַטְעָנוֹתִיהָ עַמִּיהָ.
וְאַתְּיָהָבָא רִשְׁוֹתָא לְסְמָאלָ, בְּנוֹהִי דִיעָקָב תְּחוֹת יְהָא
דְאָדוֹם, כֹּל וַיְמָנָא דִיעָבְרוֹן עַל אָוּרִיָּתָא.

וְהָרָחָשׁ פָּרֶשֶׁת לְךָ לְךָ מִדָּרָשׁ הַגְּעָלָם

לְךָ לְךָ. רַבִּי יְהוֹדָה פָתָח, (שיר השירים ב) הַגְּנָזְנִים גָּרָאו בָּאָרֶץ
עַת הַזָּמִיר הַגַּעַע וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמָע בָּאָרֶץנוּ. אָמַר רַבִּי
יְהוֹדָה, בָּא וּרְאָתָה, בַּמָּה יִשׁ לֹאָדָם לְהַבְשֵׁיר מִעְשֵׁיו לִפְנֵי
בּוֹרָאוּ, וְלַהֲתַעֲסֵק בְּתֹורָתוֹ יוֹמָם וּלְילָה. שְׁמָעָלָת הַתּוֹרָה
לְמַעַלָּה מִן בְּלַהֲמָדָה.

דָּאָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, תְּרִין טְבִין רְבָרְבִּין אֵית בָּאָוּרִיָּתָא,